Sbírka soudních rozhodnutí

STANOVISKO GENERÁLNÍHO ADVOKÁTA
PAOLA MENGOZZIHO
přednesené dne 19. listopadu 2015 [1]

Spojené věci C-186/14 P a C-193/14 P

ArcelorMittal Tubular Products Ostrava a.s. a další
proti
Hubei Xinyegang Steel Co. Ltd
a
Rada Evropské unie
proti

Hubei Xinyegang Steel Co. Ltd

„Kasační opravný prostředek — Dumping — Nařízení (ES) č. 384/96 — Článek 3 odst. 5, 7 a 9 — Článek 6 odst. 1 — Dovoz určitých bezešvých trubek a dutých profilů ze železa nebo oceli z Číny — Konečné antidumpingové clo — Zjišťování hrozící újmy — Zohlednění údajů z období po období šetření — Rozsah soudního přezkumu“

I – Úvod

1. Svými kasačními opravnými prostředky se ArcelorMittal Tubular Products Ostrava a.s. a další (dále jen „ArcelorMittal a další“) a Rada Evropské unie domáhají zrušení rozsudku Tribunálu Hubei Xinyegang Steel v. Rada (T-528/09, EU:T:2014:35, dále jen „napadený rozsudek“), kterým Tribunál vyhověl návrhu žalobkyně na zrušení nařízení Rady (ES) č. 926/2009 ze dne 24. září 2009, kterým se ukládá konečné antidumpingové clo a s konečnou platností vybírá prozatímní clo uložené na dovoz některých bezešvých trubek a dutých profilů ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky [2] (dále jen „sporné nařízení“).

2. Tyto kasační opravné prostředky, které byly spojeny rozhodnutím předsedy Soudního dvora dne 26. července 2014, poskytují Soudnímu dvoru příležitost poprvé upřesnit dosah pojmu „hrozící újma“ ve smyslu článku 3 nařízení Rady (ES) č. 384/96 ze dne 22. prosince 1995 o ochraně před dumpingovými dovozy ze zemí, které nejsou členy Evropského společenství [3], ve znění nařízení Rady (ES) č. 2117/2005 ze dne 21. prosince 2005 [4] (dále jen „základní nařízení“). Vznášejí rovněž otázku dodržování mezí přezkumu soudem prvního stupně, který musí provést stran hospodářských posouzení provedených orgány v kontextu ochranných opatření proti dumpingu.

1 — Původní jazyk: francouzština.
2 — Úř. věst. L 262, s. 19.
3 — Úř. věst. 1996, L 156, s. 1; Zvl. vyd. 11/10, s. 45.
4 — Úř. věst. L 340, s. 17.

II – **Právní rámec**

3. Článek 3 základního nařízení stanoví:

„1. Není-li stanoveno jinak, rozumí se pro účely tohoto nařízení výrazem ‚újma' podstatná újma výrobnímu odvětví Společenství, její hrozba nebo závažné zpoždění při zavádění některého výrobního odvětví Společenství a vykládá se podle tohoto článku.

[…]

5. Přezkum účinků dumpingových dovozů na dotčené výrobní odvětví Společenství zahrnuje posouzení všech relevantních hospodářských činitelů a ukazatelů, které ovlivňují stav daného výrobního odvětví včetně skutečnosti, že výrobní odvětví dosud nepřekonalo účinky dřívějšího dumpingu nebo subvencování, rozsah skutečného dumpingového rozpětí, skutečného a možného poklesu prodejů, zisku, výroby, podílu na trhu, produktivity, návratnosti investic a vytížení kapacit; činitelů, které ovlivňují vývoj cen ve Společenství; skutečných a možných nepříznivých účinků na pohyb peněžních prostředků, stav zásob, zaměstnanost, mzdy, hospodářský růst, schopnost opatřit si kapitál nebo investice. Tento výčet není vyčerpávající a žádné z těchto kritérií není nezbytně rozhodující.

[…]

7. Jiné známé činitele než dumpingové dovozy, které ve stejnou dobu působí újmu výrobnímu odvětví Společenství, se rovněž zkoumají, aby bylo zajištěno, že újma způsobená těmito jinými činiteli nebude přičítána podle odstavce 6 dumpingovým dovozům. V této souvislosti je možno vzít v úvahu následující činitele: objem a ceny dovozů, které nebyly prodávány za dumpingové ceny, snížení poptávky nebo změny struktury spotřeby, restriktivní obchodní praktiky výrobců ve třetích zemích a ve Společenství a hospodářskou soutěž mezi nimi, rozvoj technologie, vývozní výkonnost a produktivitu výrobního odvětví Společenství.

[…]

9. Zjištění, zda hrozí podstatná újma, musí vycházet ze skutečností, a nikoli pouze z tvrzení, domněnek nebo vzdálené možnosti. Změna okolností, jež by přivodila stav, v němž by dumping působil újmu, musí být zřetelně předvídatelná a bezprostřední.Při zjišťování, zda hrozí podstatná újma, je nutno mimo jiné přezkoumat tyto činitele:

a) významná míra zvýšení objemu dumpingových dovozů na trh Společenství naznačující pravděpodobnost podstatně zvýšených dovozů;

b) dostatečná volně dostupná kapacita vývozce nebo bezprostředně očekávané podstatné zvýšení jeho kapacity, naznačující pravděpodobné podstatné zvýšení dumpingových dovozů do Společenství, přičemž je nutno vzít v úvahu, do jaké míry mohou ostatní vývozní trhy vstřebat dodatečný vývoz;

c) dovozy, uskutečňované za ceny, které budou mít za následek významné snížení cen nebo zamezení vzestupu cen, ke kterému by jinak došlo a které by zřejmě zvýšily poptávku po dalších dovozech

a

d) zásoby výrobku, který je předmětem šetření.

Žádný z těchto faktorů není sám o sobě nezbytně rozhodující, ale souhrn posuzovaných faktorů musí vést k závěru, že bezprostředně hrozí další dumpingové vývozy a že, nebudou-li přijata ochranná opatření, vznikne podstatná újma."

4. Článek 6 odst. 1 základního nařízení stanoví:

„Po zahájení řízení započne Komise ve spolupráci s členskými státy šetření na úrovni Společenství. Šetření se týká dumpingu i újmy a je prováděno současně. Aby bylo zjištění reprezentativní, zvolí se posuzované období, které v případě dumpingu zpravidla odpovídá období nejméně šesti měsíců bezprostředně před zahájením řízení. K informacím, které se týkají pozdějšího období, se zpravidla nepřihlíží."

III – **Události předcházející sporům**

5. Dne 9. července 2008, v návaznosti na stížnost předloženou Výborem na obranu odvětví Evropské unie vyrábějícího bezešvé ocelové trubky, zveřejnila Komise oznámení o zahájení antidumpingového řízení týkajícího se dovozů určitých bezešvých trubek a dutých profilů ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky [5].

6. Komise omezila svoje šetření výběrem namátkového vzorku podle článku 17 základního nařízení. V tomto rámci vybrala čtyři čínské výrobce-vývozce, kteří představovali 70 % celkového objemu vývozů dotčeného výrobku do Unie. Mezi těmito výrobci-vývozci byla společnost Hubei Xinyegang Steel Co. Ltd (dále jen „Hubei").

7. Dne 7. dubna 2009 přijala Komise nařízení (ES) č. 289/2009 o uložení prozatímního antidumpingového cla z dovozu některých bezešvých trubek a dutých profilů ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky [6] (dále jen „prozatímní nařízení").

8. V bodě 13 odůvodnění prozatímního nařízení Komise uvedla, že šetření dumpingu a újmy se týkalo období od 1. července 2007 do 30. června 2008 (dále jen „období šetření"). Kontrola tendencí významných pro posouzení újmy se týkala období od 1. ledna 2005 do konce období šetření (dále jen „posuzované období").

9. Podle jejího přezkumu shrnutého v bodě 135 odůvodnění základního nařízení se Komise domnívala, zaprvé „že výrobní odvětví Společenství sice neutrpělo v posuzovaném období podstatnou újmu, ale na konci období šetření se nacházelo ve zranitelném stavu"; zadruhé že „jsou splněny všechny podmínky pro existenci újmy po období šetření v plném rozsahu" a zatřetí „že je splněna i podmínka hrozící újmy".

10. Dne 24. září 2009 přijala Rada sporné nařízení.

11. V bodech 35 až 81 odůvodnění tohoto nařízení Rada potvrdila zjištění Komise obsažená v prozatímním nařízení, která se týkají neexistence újmy a existence rizika újmy výrobnímu odvětví Unie. V tomto ohledu Rada zohlednila informace týkající se období po období šetření, a sice období od července 2008 do března 2009.

IV – **Řízení před Tribunálem a napadený rozsudek**

12. Žalobou podanou kanceláři Tribunálu dne 30. prosince 2009 navrhovala Hubei zrušení sporného nařízení. Komise a ArcelorMittal a další vstoupili do řízení jako vedlejší účastníci na podporu návrhových řízení Rady.

5 — Úř. věst. C 174, s. 7.

6 — Úř. věst. L 94, s. 48.

13. Na podporu své žaloby se Hubei dovolávala tří žalobních důvodů. Mezi těmito důvody vycházel třetí žalobní důvod z porušení čl. 3 odst. 9, čl. 9 odst. 4 a čl. 10 odst. 2 základního nařízení z toho důvodu, že sporné nařízení bylo založeno na zjevně nesprávných posouzeních ohledně existence významné hrozící újmy.

14. Tribunál posoudil pouze třetí žalobní důvod předložený Hubei a vyhověl mu. Tribunál rozhodl, že Rada jednak se dopustila zjevně nesprávného posouzení, když potvrdila závěr Komise, podle kterého se výrobní odvětví Unie nacházelo ve zranitelném stavu na konci období šetření, a jednak porušila čl. 3 odst. 9 základního nařízení, když konstatovala, že v projednávané věci existovala hrozící újma.

15. Pokud jde o posouzení orgánů týkající se zranitelného stavu výrobního odvětví Unie, Tribunál v bodě 61 napadeného rozsudku konstatoval, že vyjma vývoje podílu výrobního odvětví Unie na trhu byly všechny hospodářské faktory zohledněné orgány pozitivní a v souhrnu tvořily profil odvětví ve stavu síly, a nikoliv ve stavu nestálosti nebo zranitelnosti. Podle Tribunálu nebyl závěr orgánů Unie ohledně zranitelnosti výrobního odvětví Unie podpořen relevantními hospodářskými údaji.

16. Navíc v bodech 63 až 65 napadeného rozsudku Tribunál zamítl ostatní skutečnosti předkládané orgány na podporu závěru, ke kterému došly ohledně zjištění, že se výrobní odvětví Unie nacházelo ve zranitelném stavu na konci období šetření. Tribunál zejména uvedl, že snížení poptávky nemohlo být přičítáno dumpingovým dovozům, a rozhodl, že relevantní důkazy v projednávané věci nepodporovaly tvrzení, že zvýšení dovozů z Číny bezesporu omezilo náklonnost výrobního odvětví Unie k investicím a rozšiřování výrobní kapacity v reakci na zvětšování trhu.

17. Ohledně hrozící újmy na závěr přezkumu provedeného v bodech 70 až 90 napadeného rozsudku Tribunál rozhodl v bodě 91 tohoto rozsudku, že ze čtyř faktorů stanovených v čl. 3 odst. 9 základního nařízení byl jeden faktor orgány považován za irelevantní (zásoby výrobku, který je předmětem šetření), dva faktory (objem dovozu a ceny dovozu) vykazovaly nesoudržnosti mezi předpoklady Komise potvrzenými Radou ve sporném nařízení, a relevantními údaji z období po období šetření, a jeden faktor (vývozní kapacita a nebezpečí přesměrování vývozů) byl posouzen neúplně, pokud jde o relevantní skutečnosti, které měly být vzaty v úvahu.

18. V témže bodě 91 napadeného rozsudku Tribunál dodal, že tyto nesoudržnosti a mezery musely být dány do souvislosti s požadavky stanovenými čl. 3 odst. 9 základního nařízením, podle kterých musí hrozící újma vycházet „ze skutečností, a nikoli pouze z tvrzení, domněnek nebo vzdálené možnosti“ a změna okolností, která vytvoří situaci, kdy dumping způsobí újmu, musí být „zřetelně předvídatelná a bezprostřední“.

19. Tribunál tedy dospěl v bodě 93 napadeného rozsudku k závěru, že vzhledem k tomu, že sporné nařízení bylo založeno na zjištění hrozby újmy a Rada se v tomto ohledu dopustila nesprávného posouzení, bylo třeba uvedené nařízení zrušit v rozsahu, v němž ukládá antidumpingové clo na dovoz výrobků vyráběných Hubei a vybírá prozatímní clo z těchto dovozů.

V – **Návrhová žádání účastnic řízení v řízení o kasačních opravných prostředcích a řízení před Soudním dvorem**

20. Ve věci C-186/14 P ArcelorMittal a další navrhují, aby Soudní dvůr:

— zrušil napadený rozsudek;

— zamítl první část třetího žalobního důvodu předloženého žalobkyní v prvním stupni;

— ve zbývající části věc vrátil zpět Tribunálu a

— uložil Hubei náhradu nákladů řízení vynaložených ArcelorMittal a dalšími v prvním stupni a v projednávaném kasačním opravném prostředku.

21. Ve věci C-193/14 P Rada navrhuje, aby Soudní dvůr:

— zrušil napadený rozsudek;

— zamítl první část prvního žalobního důvodu předloženého žalobkyní v prvním stupni;

— věc vrátil zpět k Tribunálu, aby přezkoumal ostatní žalobní důvody předložené v prvním stupni;

— uložil Hubei náhradu nákladů řízení vynaložených Radou v obou stupních.

22. Hubei navrhuje, aby Soudní dvůr:

— zamítl kasační opravné prostředky v plném rozsahu a

— uložil navrhovatelkám náhradu nákladů řízení.

23. Rozhodnutím předsedy Soudního dvora ze dne 28. července 2014 byly obě věci spojeny pro účely ústní části řízení a rozsudku.

24. Na základě článku 172 jednacího řádu Komise předložila kasační odpověď, ve které se připojuje k návrhovým žádáním ArcelorMittal a dalších a Rady a navrhuje, aby Soudní dvůr uložil Hubei náhradu nákladů řízení.

25. Italská republika, jejíž vedlejší účastenství na podporu návrhových žádání Rady ve věci C-193/14 P bylo povoleno rozhodnutím předsedy Soudního dvora ze dne 21. srpna 2014, se rovněž domáhá, aby Soudní dvůr zrušil napadený rozsudek, zamítl první část třetího žalobního důvodu dovolávaného žalobkyní v prvním stupni a vrátil věc zpět Tribunálu.

VI – **Analýza důvodů kasačních opravných prostředků**

26. ArcelorMittal a další předkládají tři důvody kasačního opravného prostředku směřující ke zrušení. Tyto důvody vycházejí z chybného výkladu čl. 3 odst. 7 základního nařízení, chybného použití čl. 3 odst. 9 a z porušení čl. 6 odst. 1 tohoto nařízení a z pochybení Tribunálu, když dospěl k závěru, že analýza unijních orgánů týkající se hrozící újmy byla postižena vadou spočívající ve zjevně nesprávném posouzení.

27. Na podporu svého kasačního opravného prostředku se Rada dovolává čtyř důvodů kasačního opravného prostředku směřujících ke zrušení, které vycházejí zaprvé z porušení čl. 3 odst. 5 základního nařízení a ze zkreslení důkazů, zadruhé z chybného výkladu čl. 3 odst. 7 základního nařízení, zatřetí z chybného výkladu čl. 3 odst. 9 základního nařízení a začtvrté z nesprávného právního posouzení Tribunálu tím, že nahradil svým vlastním posouzením hospodářských faktorů posouzení unijních orgánů.

28. Vzhledem k tomu, že téměř všechny důvody obou kasačních opravných prostředků jsou obdobné nebo se přinejmenším v širokém rozsahu překrývají, navrhuji je přezkoumat společně v následujícím pořadí:

— první důvod kasačního opravného prostředku předložený Radou a první část třetího důvodu kasačního opravného prostředku předloženého ArcelorMittal a dalšími, vycházející v podstatě z porušení čl. 3 odst. 5 základního nařízení a ze zkreslení důkazů ohledně zjištění Tribunálu týkajících se zranitelného stavu výrobního odvětví Unie;

— druhý důvod kasačního opravného prostředku Rady a první důvod kasačního opravného prostředku ArcelorMittal a dalších, vycházející z chybného výkladu čl. 3 odst. 7 základního nařízení;

— třetí důvod kasačního opravného prostředku Rady, druhý důvod a druhou část třetího důvodu kasačního opravného prostředku ArcelorMittal a dalších, vycházejí z chybného výkladu čl. 3 odst. 9 základního nařízení a z pochybení ohledně přezkumu faktorů týkajících se hrozící újmy;

— čtvrtý důvod kasačního opravného prostředku Rady, vycházející z nesprávného právního posouzení, kterého se měl dopustit Tribunál tím, že nahradil svým vlastním posouzením hospodářských faktorů posouzení unijních orgánů.

A – *K prvnímu důvodu kasačního opravného prostředku Rady a k první části třetího důvodu kasačního opravného prostředku ArcelorMittal a dalších, vycházejícím z porušení čl. 3 odst. 5 základního nařízení a ze zkreslení důkazů ohledně zjištění Tribunálu týkajících se zranitelného stavu výrobního odvětví Unie*

1. Shrnutí argumentů účastnic řízení

29. Rada se domnívá, že i když článek 3 základního nařízení nezmiňuje pojem „zranitelnost“, může nicméně v projednávané věci představovat rozhodující ukazatel pro zjištění hrozící újmy. Zranitelný stav výrobního odvětví Unie tak představuje první fázi, ve které orgány přezkoumaly stav výrobního odvětví Unie, když vycházely z faktorů stanovených v čl. 3 odst. 5 základního nařízení. Mezi tyto faktory patří účinky dumpingových dovozů, které Tribunál nepřezkoumal.

30. Kromě toho se Rada domnívá, že při svém posouzení hospodářských faktorů, jako je stav zásob, objem prodeje, podíl výrobního odvětví Unie na trhu, úroveň zaměstnanosti, prodejní ceny, návratnost investic a zisk tohoto výrobního odvětví dospěl Tribunál k neúplným, nebo dokonce nesprávným závěrům, když opomenul některé skutečnosti a nevzal v úvahu tendence nebo negativní aspekty pozitivních faktorů během posledních dvou let období šetření, čímž došlo ke zjevnému zkreslení důkazů. Navíc Tribunál nezohlednil ani rozsah dumpingového rozpětí, ani analýzu orgánů týkající se plné obnovy výrobního odvětví Unie po předchozích dumpingových praktikách.

31. ArcelorMittal a další tvrdí, že Tribunál přiznal pojmu „zranitelnost“ autonomní význam a význam, který nemá. Uvádějí, že jedinou relevantní otázkou je to, zda byl závěr týkající se zranitelnosti výrobního odvětví Unie zjevně chybný, a nikoliv to, zda orgány správně kvalifikovaly stav jako „zranitelný“. Základní nařízení totiž nestanoví výrazy „zranitelný“ nebo „zranitelnost“, a tím spíše nepožaduje, aby výrobní odvětví Unie bylo ve „zranitelném“ stavu na konci období šetření jako podmínku, která umožňuje zjistit hrozící újmu.

32. ArcelorMittal a další rovněž tvrdí, že závěry Tribunálu v bodech 64 a 65 napadeného rozsudku, které se vztahují jednak k náklonnosti výrobního odvětví Unie k investicím a rozšiřování výrobní kapacity a jednak k neexistenci plné obnovy uvedeného výrobního odvětví v návaznosti na dumpingové praktiky předcházející těm, které byly předmětem sporného nařízení, jsou chybné.

33. Komise se domnívá, že z přístupu Tribunálu vyplývá porušení judikatury týkající se široké posuzovací pravomoci, kterou mají orgány ohledně komplexních dumpingových otázek, a odráží zjevnou vůli Tribunálu nahradit svým vlastním posouzením posouzení Rady. Sdílí argumenty ArcelorMittal a dalších ohledně pojmu „zranitelnost“ a dodává, že se se jedná o pojem, který pouze popisuje stav výrobního odvětví Unie.

34. Hubei v podstatě odpovídá, že tyto důvody kasačních opravných prostředků jsou nepřípustné, jelikož zpochybňují posouzení skutkového stavu provedené Tribunálem a jsou v každém případě neopodstatněné. V tomto ohledu stanoví, že v souladu s judikaturou Tribunál přezkoumal, zda důkazy mohly podporovat závěry, které z nich orgány vyvodily, a platně dospěl k závěru, že tomu tak nebylo. Mimoto Hubei tvrdí, že výtka, že se Tribunál výslovně nezabýval dumpingovým rozpětím, není rovněž opodstatněná, protože se nejedná o relevantní hospodářský indikátor pro posouzení, zda se výrobní odvětví Unie nachází ve zranitelném stavu nebo zda existuje hrozící újma.

2. Analýza

35. Kritika navrhovatelek v projednávaných důvodech kasačních opravných prostředků je vedena proti bodům napadeného rozsudku týkajícím se posouzení stavu výrobního odvětví Unie na konci období šetření s přihlédnutím k faktorům stanoveným v čl. 3 odst. 5 základního nařízení.

36. Na závěr analýzy provedené v bodech 58 až 65 napadeného rozsudku Tribunál dospěl v bodě 66 tohoto rozsudku k závěru, že se Rada dopustila zjevně nesprávného posouzení, když potvrdila závěr Komise (v prozatímním nařízení), podle kterého se výrobní odvětví Unie na konci období šetření nacházelo ve zranitelném stavu. Podle Tribunálu hospodářské údaje, o které se opíraly orgány, nepodporovaly tento závěr, ale v souhrnu naopak tvořily profil odvětví ve stavu síly, a nikoliv ve stavu nestálosti nebo zranitelnosti [7].

37. Před přezkumem výtek předložených navrhovatelkami je třeba uvést, že nezpochybňují tvrzení Tribunálu, obsažené v bodě 58 napadeného rozsudku, podle kterého stav výrobního odvětví Unie na konci období šetření, i když uveden v části (jak v základním nařízení, tak v nařízení sporném a prozatímním) týkající se újmy, „nepostrádá souvislost s analýzou hrozící újmy“, uvedenou v čl. 3 odst. 9 základního nařízení.

38. I když toto tvrzení není kritizováno, umožňuje dát do souvislosti a lépe pochopit vztahy, které existují mezi jednotlivými relevantními odstavci článku 3 základního nařízení, nadepsaného „zjišťování újmy“.

39. Článek 3 odst. 1 základního nařízení definuje výraz „újma“, není-li stanoveno jinak, zejména jako podstatnou *újmu* výrobnímu odvětví Unie, podstatnou *hrozící újmu* takovému výrobnímu odvětví.

40. Článek 3 odst. 2 tohoto nařízení upravuje *zjišťování* újmy. Musí zahrnovat jednak objektivní přezkum objemu dumpingových dovozů a jejich účinku na ceny obdobných výrobků na trhu Unie a jednak následných účinků těchto dovozů na výrobní odvětví Unie.

41. Článek 3 odst. 5 základního nařízení, který byl použit orgány v rámci sporného nařízení, stanoví, že přezkum účinků dumpingových dovozů na výrobní odvětví Unie zahrnuje posouzení „všech relevantních hospodářských činitelů a ukazatelů, které ovlivňují stav výrobního odvětví [Unie]“. Tento článek stanoví, že výčet těchto faktorů není vyčerpávající.

7 — Viz body 61 a 66 napadeného rozsudku.

42. Článek 3 odst. 9 tohoto nařízení upravuje „zjišťování, zda hrozí podstatná újma“. Stanoví, že toto zjištění musí vycházet ze skutečností a nikoli pouze z tvrzení nebo vzdálené možnosti a že změna okolností, jež by přivodila stav, v němž by dumping působil újmu, musí být zřetelně předvídatelná a bezprostřední. Článek 3 odst. 9 stanoví rovněž čtyři faktory, které je třeba mimo jiné přezkoumat při zjišťování „podstatné hrozící újmy“. Článek 3 odst. 9 stanoví, že žádný z těchto faktorů není sám o sobě nezbytně rozhodující, ale souhrn posuzovaných faktorů musí vést k závěru, že bezprostředně hrozí další dumpingový vývoz, a že nebudou-li přijata ochranná opatření, vznikne podstatná újma.

43. Lze tedy konstatovat, že zatímco čl. 3 odst. 2 základního nařízení požaduje, aby „zjišťování újmy“ [8] zahrnovalo zejména objektivní přezkum účinků dumpingových dovozů na výrobní odvětví Společenství, který obsahuje podle čl. 3 odst. 5 základního nařízení posouzení všech relevantních faktorů a ukazatelů, které ovlivňují stav výrobního odvětví Unie, tento přezkum není výslovně vyžadován základním nařízením, pokud jde o analýzu *hrozící* újmy ve smyslu čl. 3 odst. 9 tohoto nařízení.

44. Nicméně čl. 3 odst. 9 základního nařízení indikativně stanoví faktory, které je třeba zohlednit při zjišťování hrozící újmy, což tedy nevylučuje ty, které se vztahují ke stavu výrobního odvětví Unie, uvedené v čl. 3 odst. 5 uvedeného nařízení.

45. Jak se orgány domnívaly v projednávané věci, přezkum relevantních faktorů, které mají vliv na stav výrobního odvětví Unie v kontextu hrozící újmy, se ostatně zdá nezbytný.

46. Tento přezkum nepřispívá k prokázání újmy, protože v kontextu analýzy hrozící újmy taková újma (dosud) již ze své podstaty nevznikla.

47. Umožňuje však zobrazit stav výrobního odvětví Unie, vzhledem ke kterému mohou orgány posoudit, jak vyžaduje čl. 3 odst. 9 základního nařízení, zda by se za existence bezprostředních nových dumpingových dovozů podstatná hrozící újma výrobnímu odvětví Unie přeměnila v podstatnou újmu v případě, že by nebyla přijata ochranná opatření.

48. Jinými slovy, je nutné znát současný stav tohoto odvětví proto, aby orgány mohly zjistit, zda existuje podstatná hrozící újma výrobnímu odvětví Unie, i když již ze své podstaty tomuto výrobnímu odvětví nevznikla majetková újma i přes účinky dumpingových dovozů během období šetření. Nebude-li žádné ochranné opatření přijato, budou moci totiž orgány zjistit, zda bezprostřední zvýšení budoucích dumpingových dovozů bude moci způsobit podstatnou újmu výrobnímu odvětví Unie, pouze tehdy, pokud budou znát současný stav tohoto výrobního odvětví [9].

49. V projednávané věci je nesporné, že na závěr analýzy orgány vyvodily z přezkumu faktorů a ukazatelů (indikativních), stanovených v čl. 3 odst. 5 základního nařízení, že výrobnímu odvětví Unie sice nevznikla majetková újma během období šetření, nacházelo se nicméně na konci tohoto období, a sice k 30. červnu 2008, ve „zranitelném stavu“.

50. Tento stav zranitelnosti, jak bylo uvedeno v bodě 58 napadeného rozsudku Tribunálem, byl zohledněn v prozatímním nařízení a ve sporném nařízení v kontextu analýzy hrozící újmy.

51. Tento závěr byl zpochybněn Hubei před Tribunálem jako vnitřně rozporný s relevantními hospodářskými údaji, jak bylo Tribunálem připomenuto v bodě 57 napadeného rozsudku.

8 — Kurziva provedena autorem tohoto stanoviska.

9 — Obdobně ohledně výkladu článků 3.4 a 3.7 dohody o provádění článku VI Všeobecné dohody o clech a obchodu z roku 1994 (Antidumpingová dohoda), jejíž znění bylo převzato v čl. 3 odst. 5 a 9 základního nařízení, viz zprávu zvláštní skupiny „Mexiko – Antidumpingové šetření týkající se sirupu s vysokým obsahem fruktózy (HFCS) ze Spojených států“, WT/DS132/R, 28. ledna 2000, body 7.140 a 7.141, přijatá Orgánem pro řešení sporů dne 24. února 2000. Toto posouzení zvláštní skupiny bylo potvrzeno zprávou zvláštní skupiny „Mexiko – Antidumpingové šetření týkající se sirupu s vysokým obsahem fruktózy (HFCS) ze Spojených států“, WT/DS132/RW, 22. června 2001, body 6.24 a 6.28, jakož i zpráva odvolacího orgánu, WT/DS132/AB/RW, 22. října 2001, body 114 až 118.

52. Je skutečností, jak uvádí ArcelorMittal a další, že základní nařízení nestanoví nijak stav zranitelnosti výrobního odvětví Unie jako podmínku, která může vést ke zjištění hrozící újmy. Nicméně je chybné se domnívat, že Tribunál vyžadoval od orgánů, aby prokázaly, že výrobní odvětví Unie tuto podmínku splňuje. Z žádných bodů napadeného rozsudku to nevyplývá.

53. I kdyby se stav zranitelnosti výrobního odvětví Unie konstatovaný orgány mohl jevit jako faktický popis stavu výrobního odvětví Unie, jak tvrdí Komise, neznamená to, že se vymyká soudnímu přezkumu; zejména přezkum zjevně nesprávného posouzení se týká skutečností nebo důkazů.

54. Ostatně pochybuji s přihlédnutím ke skutečnostem ve spise, že by tento pojem měl v projednávané věci pouze funkci faktického popisu.

55. Jak výslovně připouští Rada ve svém kasačním opravném prostředku, zranitelný stav výrobního odvětví Unie byl totiž považován orgány za „rozhodující" skutečnost při analýze hrozící újmy v projednávané věci. Vyplývá to velmi jasně zejména z bodu 126 odůvodnění prozatímního nařízení, zmíněného Tribunálem v bodě 58 napadeného rozsudku, jakož i z bodu 135 odůvodnění téhož nařízení, podle kterého je stav zranitelnosti jedním ze tří kritérií, které umožnily Komisi dospět k závěru o příčinné souvislosti mezi bezprostřední hrozbou dumpingového čínského dovozu a předpokládanou újmou výrobnímu odvětví Unie [10].

56. Ostatně je pravděpodobně snazší prokázat existenci bezprostřední podstatné hrozící újmy, pokud se výrobní odvětví Unie již z důvodu dumpingových dovozů nachází v hospodářsky nestálé situaci nebo ve zranitelném stavu, než když faktory stanovené v čl. 3 odst. 5 základního nařízení tvoří profil tohoto odvětví ve stavu expanze nebo přinejmenším síly [11].

57. Za těchto okolností se domnívám, že Tribunál byl zcela oprávněn přezkoumat výtku, kterou před ním předložila Hubei, když mu byl předložen v prvním stupni žalobní důvod vycházející z vnitřně rozporné povahy zjištění orgánů ohledně zranitelnosti výrobního odvětví Unie ve srovnání s relevantními hospodářskými údaji.

58. Je rovněž třeba odmítnout obecnou kritiku Rady, podle které Tribunál porušil čl. 3 odst. 5 základního nařízení, neboť nepřezkoumal faktor účinků dumpingových dovozů na stav výrobního odvětví Unie. Tyto účinky totiž nejsou jako takové jedním z faktorů stanovených v čl. 3 odst. 5 základního nařízení. Představují výsledek (pozitivní nebo negativní) přezkumu faktorů uvedených v čl. 3 odst. 5 základního nařízení. Rada tedy podle mého názoru provádí chybný výklad tohoto ustanovení.

59. V jádru projednávaných důvodů kasačních opravných prostředků je specifičtěji otázka rozsahu přezkumu provedeného Tribunálem ohledně závěru, ke kterému orgány dospěly ohledně zranitelného stavu výrobního odvětví Unie na závěr svého posouzení faktorů a ukazatelů stanovených v čl. 3 odst. 5 základního nařízení, jakož i případného zkreslení důkazů, kterého se dopustil v tomto kontextu.

10 — Poslední pododstavec bodu 126 odůvodnění prozatímního nařízení, věnovaný „závěru o hrozící újmě", stanoví, že „byl učiněn předběžný závěr, že pokud by nebyla přijata opatření, způsobil by dumpingový dovoz z Číny bezprostředně výrobnímu odvětví [Unie] podstatnou újmu, zejména v podobě snížení objemu prodeje, podílu na trhu, výroby a ziskovosti". Bod 136 odůvodnění téhož nařízení stanoví „[v]zhledem k tomu, že i) výrobní odvětví Společenství sice neutrpělo v posuzovaném období podstatnou újmu, ale na konci období šetření se nacházelo ve zranitelném stavu (viz bod 89 odůvodnění), ii) jsou splněny všechny podmínky pro existenci újmy po období šetření v plném rozsahu (viz bod 112 odůvodnění výše) a iii) je splněna i podmínka hrozící újmy (viz bod 126 odůvodnění), je učiněn závěr, že existuje příčinná souvislost mezi bezprostřední hrozbou dumpingového čínského dovozu a předpokládanou újmou výrobnímu odvětví [Unie]".

11 — V tomto smyslu viz obdobně zpráva zvláštní skupiny „Egypt – Konečná antidumpingová opatření pro dovoz výztužných tyčí z oceli pocházející z Turecka", WT/DS211/R, 8. srpna 2002, bod 7.91. Viz rovněž Dascalescu, F. D., „Threat of Injury in Anti-dumping Investigations: Some Comments on the Current Practice at EU and WTO Level", *Journal of World Trade*, č. 4, 2011, s. 884.

60. Ohledně rozsahu soudního přezkumu je třeba nejprve zdůraznit, že Tribunál výslovně připomněl meze, které jsou mu uloženy, když má přezkoumat legalitu obchodních ochranných opatření. To vyplývá jednoznačně z bodu 53 napadeného rozsudku, který správně odkazuje na judikaturu Soudního dvora, podle které orgány v této oblasti mají širokou posuzovací pravomoc z důvodu komplexnosti hospodářských, politických a právních situací, které musejí přezkoumávat, což znamená, že soudní přezkum posouzení komplexních hospodářských situací musí být omezen na ověření toho, zda byla dodržena procesní pravidla, zda skutková zjištění, na jejichž základě byla učiněna napadená volba, byla věcně správná, zda nedošlo ke zjevně nesprávnému posouzení těchto skutkových zjištění nebo zda nedošlo ke zneužití pravomoci [12].

61. Navíc je třeba připomenout, že Soudní dvůr již použil tuto judikaturu v rámci zjišťování újmy výrobnímu odvětví Unie, které předpokládá posouzení komplexních hospodářských situací, zejména v případě faktorů, které způsobují újmu tomuto odvětví v rámci antidumpingového šetření [13]. To musí platit podle mého názoru a také při zjišťování hrozící újmy, jak připustil Tribunál.

62. Z toho vyplývá, že Soud Unie v rámci omezeného přezkumu takových komplexních hospodářských situací nemůže nahradit hospodářské posouzení orgánů Unie vlastním posouzením [14].

63. Jak však Soudní dvůr opakovaně uvedl v kontextu práva hospodářské soutěže a státních podpor, tedy oblastí, které stejně jako oblast obchodních ochranných opatření vedou ke komplexním hospodářským posouzením, široká posuzovací pravomoc orgánů neznamená, že soud Unie nesmí přezkoumat výklad údajů hospodářské povahy provedený těmito orgány [15].

64. Soud Unie totiž podle této judikatury musí především ověřit nejen věcnou správnost uplatněných důkazů, jejich spolehlivost a soudržnost, ale rovněž přezkoumat, zda tyto důkazy představují veškeré relevantní údaje, jež musí být při posuzování komplexní situace vzaty v úvahu, a zda o ně lze opřít závěry, které z nich byly vyvozeny [16].

65. V bodě 53 napadeného rozsudku Tribunál použil tuto judikaturu v kontextu přezkumu hospodářských údajů vztahujících se k analýze hrozící újmy. Použil ji rovněž při přezkoumání závěru orgánů, který se vztahoval ke stavu zranitelnosti výrobního odvětví Unie na konci období šetření. Na závěr tohoto přezkumu totiž rozhodl v bodě 66 napadeného rozsudku, že tento závěr nebyl „podpořen relevantními údaji v projednávané věci“.

66. Soudní dvůr dosud výslovně nepřevzal v oblasti obchodních ochranných opatření formule své judikatury rozvinuté v oblastech práva hospodářské soutěže a státních podpor, citované v bodech 63 a 64 výše.

12 — Viz rozsudky Ikea Wholesale (C-351/04, EU:C:2007:547, bod 40) a Hoesch Metals and Alloys (C-373/08, EU:C:2010:68, bod 61) citované Tribunálem, jakož i z nedávné doby rozsudky Rada a Komise v. Interpipe Niko Tube a Interpipe NTRP (C-191/09 P a C-200/09 P, EU:C:2012:78, bod 63) a Simon, Evers & Co. (C-21/13, EU:C:2014:2154, bod 29).

13 — Viz zejména rozsudky Transnational Company „Kazchrome“ a ENRC Marketing v. Rada (C-10/12 P, EU:C:2013:865, bod 22) a TMK Europe (C-143/14, EU:C:2015:236, bod 34).

14 — Viz zejména obdobně v oblasti státních podpor, rozsudky Španělsko v. Lenzing (C-525/04 P, EU:C:2007:698, bod 57) a Komise v. Scott (C-290/07 P, EU:C:2010:480, bod 66), jakož i v oblasti použití soutěžních pravidel, rozsudky Komise v. Alrosa (C-441/07 P, EU:C:2010:377, bod 67) a CB v. Komise (C-67/13 P, EU:C:2014:2204, bod 46).

15 — Pokud jde o použití soutěžních pravidel, viz zejména rozsudky Komise v. Tetra Laval (C-12/03 P, EU:C:2005:87, bod 39), Bertelsmann a Sony Corporation of America v. Impala (C-413/06 P, EU:C:2008:392, bod 145) a CB v. Komise (C-67/13 P, EU:C:2014:2204, bod 46), jakož i pokud jde o použití pravidel týkajících se státních podpor, rozsudky Španělsko v. Lenzing (C-525/04 P, EU:C:2007:698, bod 56) a Komise v. Scott (C-290/07 P, EU:C:2010:480, bod 64).

16 — Viz zejména rozsudky Komise v. Scott (C-290/07 P, EU:C:2010:480, bod 65) a CB v. Komise (C-67/13 P, EU:C:2014:2204, bod 46 a citovaná judikatura).

67. Jasně ji však použil v rozsudku Rada a Komise v. Interpipe Niko Tube a Interpipe NTRP (C-191/09 P a C-200/09 P, EU:C:2012:78)[17]. Soudní dvůr, který měl přezkoumat, zda Tribunál nepřekročil meze svého soudního přezkumu, když považoval za nedostatečně přesvědčivé relevantní skutečnosti ve spise, o které se opřely orgány proto, aby dospěly k závěru, že funkce prodejní společnosti propojené s dvěma ukrajinskými vývozci, jejichž výrobky byly předmětem dumpingu, byly postavitelné na roveň funkcím zprostředkovatele, který pracuje na základě provizí, rozhodl, že přezkum provedený Tribunálem z hlediska těchto důkazů nepředstavoval nové posouzení skutkového stavu, které by nahrazovalo posouzení orgánů. Tribunál tedy nenarušil širokou posuzovací pravomoc orgánů, ale omezil se na přezkum, zda uvedené důkazy „mohly podpořit závěry vyvozené orgány“[18].

68. Z toho podle mého názoru vyplývá, že Tribunál správně rozhodl, že byl oprávněn přezkoumat, zda relevantní hospodářské údaje, a sice faktory stanovené v čl. 3 odst. 5 základního nařízení, které se vztahují ke stavu výrobního odvětví Unie, podporovaly závěr orgánů, podle kterého se toto odvětví nacházelo na konci období šetření ve zranitelném stavu.

69. Znamená to, že v rámci výkonu tohoto přezkumu Tribunál tím, že zneplatnil závěr orgánů, nahradil posouzení relevantních hospodářských údajů orgánů svým vlastním posouzením?

70. Odpověď na tuto otázku vyžaduje předem přezkoumat, jak se domáhá Rada v prvním důvodu svého kasačního opravného prostředku, zda shrnutí relevantních hospodářských údajů, ze kterých vycházely orgány, provedené Tribunálem v bodě 59 napadeného rozsudku, je natolik neúplné, selektivní a chybné, že v konečném výsledku vede ke zkreslení důkazů uplatněných orgány.

71. Je známo, že zkreslení důkazů Tribunálem, což je právní otázka, která může být předložena k přezkumu Soudního dvora v rámci kasačního opravného prostředku, musí zjevně vyplývat z písemností ve spise, aniž je nutné provést nové posouzení skutkového stavu a důkazů[19]. V opačném případě by se jednalo o výzvu Soudnímu dvoru, aby znovu posoudil skutečnosti konstatované nezávisle Tribunálem, což na základě článku 256 SFEU a čl. 58 prvního pododstavce statutu Soudního dvora nespadá do pravomoci Soudního dvora v rámci kasačního opravného prostředku, neboť kasační opravný prostředek je omezen na právní otázky[20].

72. Důvod vycházející ze zkreslení se tedy musí omezovat na případ zjevné nesprávnosti ze strany Tribunálu při zjišťování skutečností, která musí sama zjevně vyplývat ze spisu bez ohledu na to, zda se jedná o zjevně nepřesné zjištění obsahu důkazů, které byly zohledněny, nebo dále podle mého názoru o opomenutí nebo selekci důkazů, které vedou ke zjevně mylnému a chybnému vnímání skutečnosti.

73. V projednávané věci v bodě 59 napadeného rozsudku Tribunál vyjmenoval třináct faktorů, uvedených v čl. 3 odst. 5 základního nařízení a přezkoumaných Komisí v prozatímním nařízení a potvrzených ve sporném nařízení, jejichž cílem bylo ukázat vývoj stavu výrobního odvětví Unie během období šetření, a tedy až do konce tohoto období.

74. Rada předkládá výtky různého rázu směřující k prokázání, že Tribunál zkreslil důkazy týkající se deseti ze třinácti faktorů[21] a rovněž chybně nezohlednil dva další faktory.

17 — Viz rovněž mé stanovisko ve spojených věcech (C-191/09 P a C-200/09 P, EU:C:2011:245, body 101 až 117).

18 — Rozsudek Rada a Komise v. Interpipe Niko Tube a Interpipe NTRP (C-191/09 P a C-200/09 P, EU:C:2012:78, bod 68). Viz také mé stanovisko ve spojených věcech Rada a Komise v. Interpipe Niko Tube a Interpipe NTRP (C-191/09 P a C-200/09 P, EU:C:2011:245, bod 111).

19 — Viz zejména rozsudek Trubowest Handel a Makarov v. Rada a Komise (C-419/08 P, EU:C:2010:147, body 31 a 32 a citovaná judikatura).

20 — Viz zejména rozsudek Rada v. Alumina (C-393/13 P, EU:C:2014:2245, bod 16 a citovaná judikatura).

21 — Rada nijak nekritizuje sedmý, osmý a desátý faktor, shrnuté Tribunálem v bodě 59 napadeného rozsudku. Těmito faktory je v pořadí „produktivita se zvýšila o 7 % (bod 78 odůvodnění prozatímního nařízení)“, „průměrná mzda na zaměstnance vzrostla o 16 % (bod 79 odůvodnění prozatímního nařízení)“ a „čistý peněžní tok z provozní činnosti se zvýšil o 73 % a v období šetření činil 634 milionů eur, Komise uvedla, že „nebyly zaznamenány žádné známky toho, že by se výrobní odvětví [Unie] potýkalo s těžkostmi při získávání kapitálu“ (bod 84 odůvodnění prozatímního nařízení)“.

75. Ačkoliv v několika ohledech tato tvrzení ve skutečnosti předpokládají pravomoc Soudního dvora znovu posoudit skutkový stav, což je otázka, která mu nemůže v rámci kasačního opravného prostředku příslušet, musejí být podle mého názoru v každém případě zamítnuta jako neopodstatněná z následujících důvodů.

76. Pokud jde o *první a druhý* faktor, Tribunál uvedl, že „výroba výrobního odvětví Společenství vzrostla o 7 % (bod 67 odůvodnění prozatímního nařízení)“ a že „využití výrobní kapacity se zvýšilo o 9 % a v průběhu šetření dosáhlo 90 %; uvádí rovněž zvýšené hodnoty v letech 2006 a 2007 (bod 69 odůvodnění prozatímního nařízení)“.

77. Je třeba bez dalšího konstatovat věcné pochybení, kterého se dopustil Tribunál ohledně druhého faktoru. Z bodu 69 odůvodnění prozatímního nařízení totiž zjevně vyplývá, že využití výrobních kapacit se zvýšilo mezi rokem 2005 (začátek posuzovaného období) a obdobím šetření z 83 % na 90 %, tedy o 7 %, a nikoliv o 9 %, jak nesprávně uvedl Tribunál.

78. V tomto ohledu se kritika Rady netýká tohoto pochybení, ostatně minimálního, které sama opravila ve svém kasačním opravném prostředku, aniž to vytýkala Tribunálu. Rada naopak Tribunálu vytýká, že zaměnil dva hospodářské ukazatele, a sice jednak výrobní kapacitu a jednak využití výrobních kapacit a nezohlednil skutečnost, že zvýšení o 7 % bylo omezené.

79. Přitom ze samotného znění bodu 59 napadeného rozsudku vyplývá, že Tribunál absolutně nezaměnil oba faktory. Kromě toho skutečnost, že zvýšení o 7 % bylo omezené, nemá žádný vliv na zjištění, podle kterého ke zvýšení výrobních kapacit o 7 % došlo během posuzovaného období tak, aby dosáhly 90 % během období šetření. Rada tedy neprokázala zkreslení těchto důkazů.

80. V bodě 59 napadeného rozsudku Tribunál shrnul *třetí* faktor následovně: „zásoby se zvýšily o 12 %; Komise nicméně uvedla, že ‚význam tohoto ukazatele pro analýzu újmy je omezený‘, jelikož převážná většina výroby je realizována na objednávku (bod 72 odůvodnění prozatímního nařízení)“.

81. Rada vytýká Tribunálu, že neuvedl, že tento ukazatel ukazoval tendenci směrem dolů od roku 2006, což znamená, že závěry soudu prvního stupně jsou „přinejmenším neúplné, pokud ne nesprávné“.

82. Taková neúplná povaha za předpokladu, že je prokázána, přitom neznamená, že je zjištění Tribunálu ohledně zásob zjevně nesprávné. Ve skutečnosti Tribunál zohlednil snížení uvedené Radou, neboť zvýšení o 12 % je výsledkem rozdílu uvedeného v bodě 72 odůvodnění prozatímního nařízení mezi rokem 2006 (zvýšení o 16 %) a následným obdobím až do konce období šetření (kumulované snížení o 4 %). Rada tedy nepředložila důkaz, že by Tribunál v napadeném rozsudku zkreslil důkazy, které se vztahovaly k třetímu faktoru.

83. Čtvrtý faktor se vztahuje k objemu prodeje. Tribunál v tomto ohledu uvedl, že „objem prodeje výrobního odvětví Společenství vzrostl o 14 % (bod 73 odůvodnění prozatímního nařízení)“.

84. Rada vytýká Tribunálu, že nezohlednil vysvětlení orgánů Unie, že toto zvýšení neodpovídalo obecnému vzrůstu trhu o 24 %, a tedy že výrobní odvětví Unie ztratilo podíly na trhu. Tribunál nezohlednil negativní aspekt pozitivního ukazatele. Mimoto objem prodeje se ve skutečnosti snížil o 3 % mezi rokem 2007 a koncem období šetření.

85. Tyto výtky se mi zdají také neopodstatněné. Tribunál se totiž omezil na převzetí 14 % vzrůstu uvedeného v bodě 73 odůvodnění prozatímního nařízení mezi rokem 2005 a obdobím šetření. Neupřesnil sice, že pozitivní účinek znatelného vzrůstu spotřeby byl znázorněn pouze částečně 14 % vzrůstem, nic to však nemění na správnosti provedeného zjištění. Navíc 3 % snížení mezi rokem 2007 a koncem období šetření tvrzené Radou nebylo ani výslovně uvedeno, ani zdůrazněno specificky v bodě 73 odůvodnění prozatímního nařízení a nenarušuje nijak zjištění o 14 % vzrůstu objemu prodeje mezi rokem 2005 a obdobím šetření (2007–2008).

86. Pokud jde o *pátý* faktor, Tribunál uvedl, že „podíl výrobního odvětví [Unie] na trhu klesl o 5,2 bodu (bod 75 odůvodnění prozatímního nařízení)“.

87. Rada nepopírajíc správnost tohoto údaje, vytýká Tribunálu, že nezohlednil okolnosti, za kterých k tomuto poklesu došlo, tedy kontext rostoucího trhu, ve kterém se silně zvýšily dovozy z Číny.

88. Je skutečností, že zmínka okolností zdůrazněných Radou Tribunálem nepochybně posílila negativní povahu tohoto faktoru. Nic to nemění na tom, že Tribunál připustil v bodě 61 napadeného rozsudku, že se jednalo o faktor, který nebyl pozitivní. Navíc, jak vyplývá z bodů 64 a 65 napadeného rozsudku, Tribunál zohlednil skutečnosti vycházející z prozatímního nařízení týkající se kontextu, ve kterém došlo ke snížení podílu na trhu výrobního odvětví Unie. Nespatřuji tedy žádnou zjevnou faktickou nesprávnost ze strany Tribunálu týkající se důkazů o tomto faktoru.

89. Šestý faktor byl shrnut Tribunálem takto: „úroveň zaměstnanosti zůstala stejná (bod 77 odůvodnění prozatímního nařízení)“.

90. Podle Rady je toto tvrzení nesprávné, neboť úroveň zaměstnanosti se během posuzovaného období měnila, a dokonce se snížila o 6 % mezi rokem 2007 a koncem období šetření, jak vyplývá z bodu 77 odůvodnění prozatímního nařízení, potvrzeného sporným nařízením.

91. S ohledem na bod 77 odůvodnění prozatímního nařízení neumožňuje tvrzení Rady nijak prokázat jakékoliv zjevně nesprávné skutkové zjištění ze strany Tribunálu. Z uvedeného bodu odůvodnění totiž vyplývá, že jestliže sice zaměstnanost klesla mezi rokem 2007 a koncem období šetření, „[c]elkově se zaměstnanost výrobců zařazených do vzorku udržela od roku 2005 do období šetření na neměnné úrovni cca 9 100 osob, což značí, že tito výrobci zvýšili efektivitu, protože za stejné období vzrostl objem výroby o 7 %“.

92. Jak bylo uvedeno výše [22], Rada nečiní žádnou kritiku vycházející ze zkreslení důkazů, které se vztahují k *sedmému* (zvýšení produktivity o 7 %) a *osmému* (vzrůst průměrné mzdy na zaměstnance o 16 %) faktoru, shrnutými Tribunálem v bodě 59 napadeného rozsudku. Tuto skutečnost je třeba vzít na vědomí.

93. Ohledně *devátého* faktoru Tribunál uvedl, že „prodejní ceny výrobního odvětví [Unie] vzrostly o 21 % (bod 80 odůvodnění prozatímního nařízení)“.

94. Rada vytýká Tribunálu, že zaznamenává zvýšení, které neodráží celé posuzované období a že nezohlednil důvody pro toto zvýšení a jeho relativní povahu.

95. Zejména z bodu 80 odůvodnění prozatímního nařízení vyplývá, že „prodejní ceny výrobců zařazených do vzorku vzrostly v období let 2005 až 2007 o výrazných 21 % a v průběhu období šetření zůstaly beze změny“. Indexy zvýšení, převzaté v tabulce, která je obsažena v témže bodě 80 odůvodnění pro rok 2007 a období šetření jsou totožné (index 121) ve srovnání s rokem 2005 (index 100), což znamená, že Tribunál mohl rozumně vyvodit z uvedeného bodu odůvodnění, že prodejní ceny se ve skutečnosti zvýšily o 21 %. Nedomnívám se tedy, že lze vyhovět výtkám o zkreslení učiněným Radou ve vztahu ke shrnutí Tribunálu o tomto faktoru.

96. Pokud jde o *desátý* faktor, Tribunál shrnul bod 82 odůvodnění prozatímního nařízení takto: „ziskovost prodejů výrobního odvětví [Unie] odběratelům, kteří nejsou ve spojení, vyjádřená v procentech čistého prodeje, se zvýšila o 27 % nebo o 3,3 procentního bodu a v průběhu období šetření činil 15,4 %; míra ziskovosti v roce 2005, a zejména v letech 2006 a 2007 byla rovněž velmi vysoká“.

22 — Viz bod 74 a poznámka pod čarou 21 tohoto stanoviska.

97. Rada nezpochybňujíc správnost údajů převzatých Tribunálem, tvrdí, že Tribunál nezohlednil skutečnost, že zisk byl záporný mezi rokem 2007 a koncem období šetření, jakož i za období po období šetření.

98. Pokud jde o období po období šetření, kritika Rady není podle mého názoru relevantní. Posouzení orgánů přezkoumaná Tribunálem a shrnutá v bodě 59 napadeného rozsudku se vztahovala ke stavu výrobního odvětví Unie, popsaného jako „zranitelný“ uvedenými orgány během posuzovaného období a až do konce období šetření.

99. Pokud jde o opomenutí zohlednit propad zisku mezi rokem 2007 a koncem období šetření, je třeba uvést, že tento propad nebyl výslovně zdůrazněn ve vysvětleních poskytnutých orgány v bodě 82 odůvodnění prozatímního nařízení, i když je skutečností, že mohl vyplývat z tabulky, která shrnovala hrubé údaje, které jsou obsaženy v tomto bodě odůvodnění. Naopak tato vysvětlení zdůrazňují skutečnost, že ziskovost klesla ze 17,9 % v roce 2007 na 15,4 % během období šetření a že mezi rokem 2005 a uvedeným obdobím se „ziskovost zvýšila o tři procentní body“. Za těchto podmínek se mi nezdá, že údajné opomenutí vedlo Tribunál ke zkreslení důkazů.

100. Ohledně *jedenáctého* faktoru Tribunál uvedl, že „návratnost investic, tedy percentuálně vyjádřený zisk z čisté účetní hodnoty investic, se zvýšila o 10 % nebo 4,6 procentního bodu a v průběhu šetření činila 51,7 %, když v letech 2006 a 2007 dosáhla 85,1 % a 79,2 % (bod 82 odůvodnění prozatímního nařízení)“.

101. Podle Rady se Tribunál omezil na uvedení údajů, které uváděly pozitivní tendenci, kdežto zvýšení mezi rokem 2005 a koncem období šetření zakrývalo snížení návratnosti investic o více než 70 %.

102. Je třeba nejprve konstatovat, že návratnost investic přezkoumaná v prozatímním nařízení nevyplývá pouze z bodu 82 odůvodnění tohoto nařízení, ve kterém je obsažena jediná tabulka, která přebírá hospodářské údaje týkající se ziskovosti prodeje a návratnosti investic, ale rovněž z vysvětlení poskytnutých Komisí v bodě 83 odůvodnění prozatímního nařízení. Bez ohledu na tento přibližný odhad se domnívám, že Tribunál provedl věrohodné shrnutí údajů tabulky a vysvětlení poskytnutých v obou těchto bodech odůvodnění prozatímního nařízení vztahujících se k návratnosti investic.

103. Bod 83 odůvodnění uvádí, že návratnost investic (zisk v procentech vztažený k čisté účetní hodnotě investic) „vzrostla z úrovně 47 % v roce 2005 na 85 % v roce 2006“, „poklesla na 79 % v roce 2007 a dále poklesla na 52 % v období šetření. Celkově návratnost investic vzrostla v průběhu posuzovaného období o 4,6 procentních bodů“. Kromě toho index převzatý v tabulce v bodě 82 odůvodnění prozatímního nařízení sice uvádí pokles o 71 bodů mezi rokem 2006 (index 181) a obdobím šetření (index 110), avšak návratnost investic se zvýšila o 4,6 procentního bodu během posuzovaného období, což odpovídá přesně rozdílu mezi rokem 2005 (index 100) a obdobím šetření (index 110), tedy 10 bodům indexu rovněž uvedeného v bodě 59 napadeného rozsudku Tribunálem, což bylo obzvláště zdůrazněno v prozatímním nařízení.

104. Podle mého názoru se tudíž Tribunál nedopustil žádného zkreslení důkazů, které se vztahovaly k faktoru spojenému s návratností investic.

105. Jak jsem uvedl výše[23], shrnutí *dvanáctého* faktoru (čistý peněžní tok z provozní činnosti) provedené Tribunálem není předmětem žádné výtky zkreslení ze strany Rady. Tuto skutečnost je tedy třeba vzít na vědomí.

23 — Viz bod 74 a poznámka pod čarou 21 tohoto stanoviska.

106. Nakonec Tribunál uvedl *třináctý* faktor následovně: „roční investice výrobního odvětví Společenství se zvýšily o 185 % a v období šetření činily 284 milionů eur (bod 85 odůvodnění prozatímního nařízení)“.

107. Rada upřesňuje, že tento pozitivní ukazatel, jehož správnost nezpochybňuje, měl být Tribunálem zpochybněn s přihlédnutím ke „skutečnostem“ obsaženým v bodě 86 odůvodnění prozatímního nařízení, ze kterého nijak nevyplývá, že byly zohledněny.

108. V tomto ohledu pochybuji, že výtka Rady skutečně vychází ze zkreslení důkazů. Bod 86 odůvodnění prozatímního nařízení totiž neobsahuje žádné skutečnosti nebo hospodářské údaje, ale uvádí posouzení provedená Komisí stran nízké úrovně investic výrobního odvětví před posuzovaným obdobím a skutečnosti, že investice během tohoto období nebyly uskutečněny proto, aby byly zvýšeny výrobní kapacity. Pro případ potřeby a v každém případě je třeba v této fázi uvést, že Tribunál v podstatě přezkoumal tato posouzení v bodech 64 a 65 napadeného rozsudku.

109. Tudíž shrnutí převzaté v bodě 59 napadeného rozsudku, které Tribunál vypracoval z třinácti důkazů přijatých orgány, není postiženo žádnou vadou spočívající ve zkreslení těchto důkazů.

110. Co se týče výtky předložené Radou, podle které Tribunál opomenul zohlednit dva další faktory, ze kterých orgány vycházely, a sice rozsah dumpingového rozpětí a plnou obnovu výrobního odvětví Unie po předchozích dumpingových praktikách, obsažené v bodě 87 odůvodnění prozatímního nařízení, domnívám se, že je irelevantní. Tato posouzení totiž byla přezkoumána Tribunálem v bodech 64 a 65 napadeného rozsudku bez ohledu na to, že tento bod odůvodnění neosahuje přesné hospodářské údaje, ale vztahuje se spíše k posouzením skutkového stavu. Rada tedy nemůže tvrdit, že tato posouzení skutkového stavu byla v napadeném rozsudku opomenuta.

111. Pokud jde přesněji o přezkum těchto posouzení Tribunálem, ArcelorMittal a další se domnívají, že Tribunál bod 87 odůvodnění prozatímního nařízení neúplně a nesprávně vyložil.

112. Tyto výtky přitom předpokládají úkol Soudního dvora provést nové posouzení skutkového stavu, aniž označují zjevně nesprávné zjištění skutkového stavu, které měl Tribunál provést, což se vymyká přezkumu Soudního dvora v rámci kasačního opravného prostředku [24].

113. Vzhledem k těmto úvahám nespočívá výtka učiněná vůči Tribunálu, že nahradil posouzení hospodářských údajů orgánů svým vlastním posouzením, na žádné přesnější kritice. V konečném výsledku se mi zdá, že se Tribunál omezil na přezkoumání, zda důkazy přijaté orgány mohly podporovat závěry, které z nich vyvodily.

114. V tomto ohledu je třeba dodat, že navrhovatelky nezpochybňují část bodu 61 napadeného rozsudku, podle které Tribunál zohlednil okolnost připomenutou Radou, že výrobní odvětví Unie ztratilo podíly na trhu během posuzovaného období, domnívaje se, že tato okolnost nepodporovala závěr o zranitelném stavu tohoto odvětví na konci období šetření, jelikož musela být dána do souvislosti se skutečností, že výrobní odvětví Unie mělo v období šetření významný podíl na trhu, a sice 63,6 % a že objem jeho prodeje v posuzovaném období významně vzrostl.

115. Na základě všech těchto úvah navrhuji zamítnout první důvod kasačního opravného prostředku Rady a první část třetího důvodu kasačního opravného prostředku ArcelorMittal a dalších.

24 — Pokud jde o meze přezkumu Soudního dvora v rámci kasačního opravného prostředku, viz zejména rozsudek Rada a Komise v. Interpipe Niko Tube a Interpipe NTRP (C-191/09 P a C-200/09 P, EU:C:2012:78, bod 65 a citovaná judikatura).

B – *K druhému důvodu kasačního opravného prostředku Rady a k prvnímu důvodu kasačního opravného prostředku ArcelorMittal a dalších, vycházejícím z chybného výkladu čl. 3 odst. 7 základního nařízení*

1. Shrnutí argumentů účastnic řízení

116. Rada a ArcelorMittal a další vytýkají Tribunálu, že rozhodl v bodech 63 a 69 napadeného rozsudku, že zhoršení hospodářského prostředí konstatované orgány Unie spočívalo na nesprávném právním posouzení, jelikož podle čl. 3 odst. 7 základního nařízení faktory, jako je pokles poptávky, nesmějí být přičítány dumpingových dovozům.

117. V tomto ohledu účastnice řízení o kasačním opravném prostředku tvrdí, že Tribunál chybně vyložil uvedený čl. 3 odst. 7 a že nesprávně vycházel z rozsudku Komise v. NTN a Koyo Seiko (C-245/95 P, EU:C:1998:46). V rámci věci Komise v. NTN a Koyo Seiko orgány Unie totiž vycházely z existence hospodářské recese pro přezkum újmy výrobnímu odvětví Unie, kdežto v projednávané věci se existence takové recese k podložení zjištění o hrozící újmě nedovolávaly. Ani nepřičetly účinky hospodářské recese dumpingovým dovozům, jak tvrdí rovněž Italská republika ve spisu vedlejší účastnice. Naopak orgány konstatovaly, že výjimečně vysoká poptávka zakryla skutečný škodlivý účinek dumpingového dovozu a že by se tyto účinky projevily, pokud by se poptávka vrátila na běžnou úroveň.

118. Podle navrhovatelek byl pokles poptávky předvídatelný, neboť spotřeba se na této výjimečné a historicky neobvyklé úrovni nemohla udržet po dlouhou dobu. Tribunál přitom tento závěr nepřezkoumal.

119. Komise tvrdí, že základní nesprávné právní posouzení, kterého se Tribunál dopustil v napadeném rozsudku, spočívá v tom, že nesprávně zaměnil analýzu hrozící újmy s analýzou příčinné souvislosti, kdežto základní nařízení jasně oba tyto pojmy odlišuje.

120. Podle tohoto orgánu totiž v analýze hrozící újmy musí být snížení poptávky považováno za objektivní skutečnost nebo za referenční rámec, ve kterém je existence újmy nebo hrozící újma posuzována. Komise v tomto ohledu podotýká, že snížení poptávky není jedním z faktorů újmy citovaných v čl. 3 odst. 5 základního nařízení. Je logické konstatovat, že snížení spotřeby může vést k situaci, kdy bude výrobní odvětví Unie v horším stavu, než kdyby spotřeba zůstala stálá nebo se zvýšila. Jinými slovy, výrobní odvětví Unie může být vystaveno hrozící újmě, je-li ve velmi blízké budoucnosti očekáváno snížení spotřeby.

121. Naopak v rámci přezkumu příčinné souvislosti hraje snížení poptávky po dotčeném výrobku opačnou úlohu. Na základě základního nařízení se provádí analýza příčinné souvislosti ve dvou po sobě jdoucích fázích. Nejprve se provádí „analýza přičtení“ mezi zvýšením dumpingového dovozu a újmou nebo hrozící újmou. Poté, je-li prozatímním způsobem stanovena příčinná souvislost, dochází k druhé fázi, tedy analýze „nepřičtení“, kterou orgán pověřený šetřením posoudí, zda má některý z faktorů stanovených v čl. 3 odst. 7 základního nařízení (mezi kterými je i snížení poptávky) sám o sobě význam, který by mohl přerušit příčinnou souvislost, která byla prozatímním způsobem stanovena. Jinak řečeno, je třeba, aby tento faktor vážil více než dumpingový dovoz jako příčina újmy nebo hrozící újmy.

122. Podle Komise Tribunál použil snížení poptávky jako negativní faktor pro posouzení hrozící újmy, kdežto tento faktor může hrát úlohu pouze ve druhé fázi dvojího posouzení příčinné souvislosti.

123. Hubei odpovídá, že Tribunál správně rozhodl, že očekávané snížení poptávky Společenství nemohlo být zohledněno při posuzování hrozící újmy. Účinky takového snížení poptávky, které nemůže být omezeno na situace hospodářské recese, nemohou být podle čl. 3 odst. 7 základního nařízení přičteny dumpingovým dovozům, a tedy nemohou sloužit k podložení závěru, že existuje hrozící újma, jak vyplývá z judikatury Soudního dvora.

124. V bodě 48 odůvodnění sporného nařízení Rada v podstatě uvedla, že pokud by se hospodářské podmínky zhoršily a úroveň poptávky v Unii se snížila, vznikla by hrozící újma. Proto přičetla alespoň část údajné hrozby újmy tomuto očekávanému snížení poptávky. Podle Hubei se jedná právě o druh externího faktoru, který nemůže sloužit jako základ pro posouzení hrozící újmy, jak jasně vyplývá z čl. 3 odst. 7 základního nařízení.

125. V každém případě Hubei tvrdí, že Tribunál přezkoumal několik dalších faktorů proto, aby konstatoval zjevně nesprávné posouzení ze strany orgánů ohledně zranitelnosti výrobního odvětví Unie a hrozící újmě. Případné nesprávné právní posouzení vztahující se ke snížení poptávky tak nezpůsobuje zrušení napadeného rozsudku.

2. Analýza

126. Tyto důvody kasačních opravných prostředků se vztahují k nesprávnému právnímu posouzení, kterého se měl dopustit Tribunál v bodech 63 a 69 napadeného rozsudku.

127. Bod 63 uvedeného rozsudku je součástí úvah Tribunálu týkajících se zranitelného stavu výrobního odvětví Unie na konci období šetření. V tomto bodě Tribunál odmítl několik argumentů dovolávaných orgány, které se vztahovaly k účinkům zhoršení hospodářského prostředí na toto odvětví.

128. Tribunál konstatoval, že „pokud jde o okolnost, které se dovolávají orgány, že výrobní odvětví [Unie] bylo plně vystaveno možnému poškozujícímu účinku vyplývajícímu z těchto dumpingových dovozů, pokud by se tento hospodářský trend měl změnit (bod 89 odůvodnění prozatímního nařízení, potvrzený Radou v bodě 47 odůvodnění napadeného nařízení), tato případně umožňuje určit budoucí zranitelný stav. Tato okolnost je tudíž pro účely konstatování, že se výrobní odvětví [Unie] nacházelo ve zranitelném stavu v závěru období šetření, irelevantní. Stejně je tomu v případě skutečností uvedených Radou v písemnostech, které předložila Tribunálu, jež se týkaly hospodářských údajů z období po období šetření a závěrů, které z nich Rada dovodila ohledně zhoršení situace výrobního odvětví [Unie]“. Tribunál mimoto zdůraznil s odkazem zejména na rozsudek Komise v. NTN a Koyo Seiko (C-245/95 P, EU:C:1998:46, bod 43), „že okolnost, které se dovolávají orgány, jež se týká zhoršení hospodářského prostředí, již byla unijními soudy považována za okolnost, která je založena na nesprávném právním posouzení, jelikož základní nařízení v části týkající se analýzy újmy výslovně stanoví, že takové faktory, jako je snížení poptávky, nemohou být přičteny dumpingovým dovozům […]“.

129. Bod 69 napadeného rozsudku je součástí kontextu přezkumu existence hrozící újmy přijaté orgány ve vztahu k použití údajů po období šetření. Tribunál v něm jednak připomíná, že uvedené údaje „potvrzují domněnky orgánů, pokud jde o zmenšení trhu [Unie]“, a jednak uvádí, že „konkrétně, skutečnosti uvedené v bodě 51 odůvodnění [sporného] nařízení prokazují, že se spotřeba [Unie] snížila o 27,7 % v době po skončení období šetření, tedy od 30. června 2008 do března 2009“. Nicméně zdůrazňuje s odkazem na bod 63 napadeného rozsudku, „že takové faktory újmy, jako je pokles poptávky, nemohou být přičítány dumpingovým dovozům“.

130. Je třeba připomenout, což není sporné, že čl. 3 odst. 7 první věta základního nařízení stanoví, že jiné známé faktory než dumpingové dovozy, které ve stejnou dobu působí újmu výrobnímu odvětví Unie, se zkoumají, aby bylo zajištěno, že újma způsobená těmito jinými činiteli nebude přičítána dumpingovým dovozům. Mezi těmito jinými faktory, stanovenými indikativně v čl. 3 odst. 7 druhé větě základního nařízení, je snížení poptávky.

131. Orgány tedy mají povinnost přezkoumat, zda újma, kterou hodlají konstatovat, vyplývá skutečně z dumpingových dovozů, a odmítnout jakoukoliv újmu vyplývající z jiných faktorů [25], jako je snížení poptávky nebo obecně recese ve výrobním odvětví [26].

132. V rozsudku Komise v. NTN a Koyo Seiko (C-245/95 P, EU:C:1998:46, bod 43) Soudní dvůr potvrdil posouzení Tribunálu, v bodech 98 a 99 rozsudku NTN Corporation a Koyo Seiko v. Rada (T-163/94 a T-165/94, EU:T:1995:83), podle kterého platí zákaz přičíst dumpingovým dovozům negativní účinky jiných faktorů, jako je pokles poptávky, rovněž v kontextu analýzy hrozící újmy.

133. Tribunál se tedy nedopustil žádného nesprávného právního posouzení, když tuto zásadu připomenul v bodech 63 a 69 napadeného rozsudku.

134. Účastnice řízení o kasačním opravném prostředku však tvrdí, že se Tribunál nesprávně domníval, že orgány přičetly dumpingovým dovozům újmu vyplývající ze snížení poptávky. Bezprostřední pokles poptávky byl zohledněn pouze jako okolnost, s přihlédnutím ke které musela být hrozící újma přezkoumána.

135. Za předpokladu, že tomu tak je, se domnívám, že tato výtka není relevantní.

136. Pokud jde totiž o bod 63 napadeného rozsudku, posouzení orgánů vztahující se ke zranitelnému stavu výrobního odvětví Unie bylo primárně vyvráceno Tribunálem na základě přezkumu faktorů stanovených v bodě 59 napadeného rozsudku. Budoucí nebo předvídatelné snížení poptávky pro období po období šetření nemohlo v každém případě podporovat zjištění, že se výrobní odvětví Unie nacházelo ve zranitelném stavu na konci období šetření, jak v podstatě správně rozhodl Tribunál v bodě 63 první a druhé větě napadeného rozsudku.

137. Co se týče bodu 69 napadeného rozsudku, zohlednění budoucího snížení poptávky neumožňuje jako takové orgánům dospět k závěru o existenci podstatné hrozící újmy ve smyslu čl. 3 odst. 9 základního nařízení způsobené dumpingovými dovozy. V každém případě zejména z bodů 72, 83 a 87 napadeného rozsudku, které se týkají, jak bude přezkoumáno dále, přezkumu faktorů přijatých orgány pro zjištění existence takové hrozby, vyplývá, že Tribunál neignoroval okolnost snížení poptávky v Unii po období šetření, které orgány zohlednily.

138. Navrhuji tudíž důvody kasačních opravných prostředků vycházející z chybného výkladu čl. 3. odst. 7 základního nařízení zamítnout.

25 — V tomto smyslu viz zejména rozsudky Transnational Company „Kazchrome“ a ENRC Marketing v. Rada (C-10/12 P, EU:C:2013:865, bod 23) a rozsudek TMK Europe (C-143/14, EU:C:2015:236, bod 35).

26 — Viz rozsudek Komise v. NTN a Koyo Seiko (C-245/95 P, EU:C:1998:46, bod 43), ve kterém Soudní dvůr postavil oba dva výrazy na roveň.

C – K třetímu důvodu kasačního opravného prostředku Rady a k druhému důvodu kasačního opravného prostředku a druhé části třetího důvodu kasačního opravného prostředku ArcelorMittal a dalších, vycházejícím z chybného výkladu čl. 3 odst. 9 a čl. 6 odst. 1 základního nařízení a z pochybení při přezkumu faktorů týkajících se hrozící újmy

1. Shrnutí argumentů účastnic řízení

139. Rada tvrdí, že Tribunál nesprávně v bodě 92 napadeného rozsudku konstatoval, že se orgány dopustily zjevně nesprávného posouzení, když konstatovaly existenci hrozící újmy v projednávané věci.

140. I když Rada připouští, že analýza hrozící újmy musí být založena na skutečnostech a bezprostřední změně okolností, je tato analýza nezbytně prospektivní. Orgány se tedy mohou mýlit ohledně budoucnosti a nedopustí se nesprávného právního posouzení při výkonu pravomoci posoudit komplexní hospodářskou situaci. Podle Rady je zásadní přiznat široký prostor pro volné uvážení příslušným orgánům pověřeným komplexním posouzením budoucích událostí v kontextu ochranné obchodní politiky.

141. Rada připomíná, že přezkum zvláštních faktorů stanovených v čl. 3 odst. 9 základního nařízení odhalil „smíšenou situaci“ ohledně existence hrozící újmy. Vzhledem k přesné formulaci tohoto ustanovení a široké posuzovací pravomoci, kterou mají u otázek obchodní ochrany, jsou orgány Unie zmocněny k využití této pravomoci proto, aby konstatovaly existenci hrozící újmy.

142. Rada vysvětluje, že orgány právě s ohledem na „smíšenou“ povahu stavu na konci období šetření neobvyklým způsobem ale v zájmu řádné správy pokračovaly v projednávané věci v dozoru nad stavem na trhu Unie během období po konci období šetření, když soustředily svou pozornost na změnu okolností a na hlavní hospodářské ukazatele.

143. Orgány se tak nezmýlily, pokud jde o budoucnost. Rada totiž zdůrazňuje, že údaje týkající se období po období šetření ukazují, že trh se začal zmenšovat, což představuje rozhodující skutečnost pro konstatování existence hrozící újmy v okamžiku provedení posouzení. Spotřeba Unie začala významným způsobem klesat a rychleji, než bylo stanoveno v prozatímním nařízení, neboť klesla o téměř 30 % od konce období šetření do března roku 2009. Mimoto údaje týkající se období po období šetření potvrzují, že se podíl na trhu dumpingových dovozů z Číny zvyšoval. Podíl na trhu dumpingových dovozů z Číny se zvýšil o téměř 18 %, což potvrzuje předpoklady obsažené v prozatímním nařízení. Nakonec a zvláště výroba výrobního odvětví Unie, využití kapacity společností zařazených do vzorku, prodej na trhu Unie, jakož i ziskovost podstatně klesly během období po období šetření.

144. Rada se tedy domnívá, že se Tribunál mýlil, když v bodě 91 napadeného rozsudku konstatoval nesoudržnosti a mezery v celkovém posouzení faktorů stanovených v čl. 3 odst. 9 základního nařízení, provedeném ve sporném nařízení.

145. ArcelorMittal a další se domnívají, že Tribunál porušil jak čl. 3 odst. 9 základního nařízení, tak čl. 6 odst. 1 téhož nařízení, když opřel své uvažování o nesoudržnosti mezi údaji po období šetření a údaji získanými během tohoto období. I v kontextu přezkumu hrozící újmy není použití takových údajů po období šetření věrohodné, neboť tyto údaje odrážejí chování dotčených výrobců po zahájení antidumpingového řízení. Takové údaje lze použít pouze tehdy, pokud prokazují, že zavedení antidumpingového cla by bylo zjevně nepřiměřené. Tak tomu však v projednávané věci není.

146. Za těchto podmínek se ArcelorMittal a další domnívají, že nebylo nutné určit, zda byla Rada oprávněna zanalyzovat údaje po období šetření. Je totiž irelevantní, že tyto údaje potvrzují předpoklady provedené Komisí v prozatímním nařízení na základě údajů z období šetření. Proto i kdyby Rada nesprávně dospěla k závěru, že údaje po období šetření potvrzovaly závěry prozatímního nařízení, nemohlo by toto pochybení způsobit zrušení sporného nařízení.

147. Navíc ArcelorMittal a další tvrdí, že se Tribunál dopustil řady nesprávných právních posouzení, když přezkoumal faktory stanovené v čl. 3 odst. 9 základního nařízení a přijaté orgány Unie ke konstatování hrozící újmy.

148. Tyto výtky se dotýkají tří faktorů zohledněných orgány a přezkoumaných Tribunálem v bodech 72 až 90 napadeného rozsudku. Budou uvedeny podrobněji v rámci přezkumu každého z dotčených faktorů (viz body 199, 219 a 238 tohoto stanoviska).

149. Hubei primárně tvrdí, že tyto důvody jsou nepřípustné. Navrhovatelky se tím, že vytýkají Tribunálu, že přezkoumal údaje po období šetření, snaží předložit nový důvod, který rozšiřuje předmět spor v prvním stupni. Pokud jde o výtky ArcelorMittal a dalších ve vztahu k přezkumu faktorů stanovených v čl. 3 odst. 9 základního nařízení provedenému Tribunálem, jejich cílem je zpochybnit posouzení skutkového stavu provedené soudem prvního stupně, což se vymyká přezkumu Soudního dvora v rámci kasačního opravného prostředku.

150. Podpůrně Hubei tvrdí, že tyto důvody jsou neopodstatněné. Nejprve upřesňuje, že analýza hrozící újmy nevyžaduje od orgánů, aby posoudily budoucí události. Článek 3 odst. 9 základního nařízení jasně stanoví, že analýza musí vycházet ze skutečností, a „nikoli pouze z tvrzení, domněnek nebo vzdálené možnosti“. V tomto ohledu Hubei zdůrazňuje, že Rada připouští, že analýza orgánů odhalila nanejvýš „smíšenou situaci“ ohledně existence hrozící újmy. Neprokázala však, že Tribunál zkreslil zjevně důkazy, které mu byly předloženy, nebo že se dopustil nesprávného právního posouzení.

151. Dále se Hubei domnívá, že byl Tribunál zcela oprávněn přezkoumat údaje po období šetření, neboť tyto údaje byly dovolávány a použity orgány, neboť jinak by se rozhodnutí orgánů vymykala soudnímu přezkumu. Stejně jako je tomu v projednávané věci, jsou tyto údaje inherentně spojeny s celkovým posouzením hrozící újmy a nemohou být odděleny od této analýzy, jelikož prokazují, že zavedení antidumpingového cla je zjevně nepřiměřené.

152. Hubei kromě toho tvrdí, že orgány nemohou bez dalšího potvrdit předpoklady učiněné v prozatímním nařízení z toho důvodu, že byly správné v okamžiku, kdy bylo toto nařízení přijato. Jsou povinny přezkoumat, zda jsou tyto předpoklady stále správné v okamžiku přijetí konečného nařízení s ohledem na dodatečné dostupné informace a na argumenty uvedené během šetření.

153. Nakonec se Hubei domnívá, že Tribunál se nedopustil žádného nesprávného právního posouzení, když přezkoumal faktory stanovené v čl. 3 odst. 9 základního nařízení. Hubei zvláště připomíná, že s přihlédnutím k údajům po období šetření nemohlo být zvýšení čínských dovozů o 0,7 % kvalifikováno jako „podstatné“ zvýšení ve smyslu tohoto článku.

2. Analýza

154. V jádru těchto důvodů předložených účastnicemi řízení o kasačním opravném prostředku jsou dvě zásadní otázky.

155. Zaprvé je třeba přezkoumat, zda právem Tribunál přezkoumal legalitu zjištění týkajících se hrozící újmy ve vztahu k relevantním údajům z období po období šetření. Zadruhé a v případě kladné odpovědi bude třeba určit, zda se Tribunál nedopustil nesprávného právního posouzení, když přezkoumal posouzení orgánů týkající se přezkumu čtyř faktorů stanovených v čl. 3 odst. 9 základního nařízení.

156. Domnívám se, že je nejprve třeba odmítnout námitky nepřípustnosti těchto důvodů předložené Hubei.

a) K námitkám nepřípustnosti předloženým Hubei

157. Připomínám, že Hubei namítá zaprvé novou povahu důvodu vycházejícího z nesprávného právního posouzení týkajícího se zohlednění údajů po období šetření Tribunálem k posouzení legality závěru orgánů týkajícího se existence hrozící újmy.

158. V rámci kasačního opravného prostředku je příslušnost Soudního dvora omezena na posouzení právního řešení žalobních důvodů projednávaných u soudu prvního stupně. Soudní dvůr je tedy výlučně příslušný k přezkoumání, zda argumentace obsažená v kasačním opravném prostředku označuje nesprávné právní posouzení, kterým je postižen napadený rozsudek [27].

159. V projednávané věci Tribunál zohlednil údaje po období šetření, aby se vyjádřil k výtce Hubei vycházející v prvním stupni z rozporů mezi závěrem orgánů a relevantními hospodářskými údaji. Jelikož Tribunál vyhověl žalobnímu důvodu, který byl před ním diskutován, když tyto údaje zohlednil, a tento závěr zasahuje do právního postavení navrhovatelek, domnívám se, že navrhovatelky jsou oprávněny zpochybňovat opodstatněnost řešení přijatého Tribunálem.

160. Zadruhé Hubei tvrdí, že výtky ArcelorMittal a dalších podané proti přezkumu čtyř faktorů stanovených v čl. 3 odst. 9 základního nařízení provedenému Tribunálem jsou nepřípustné, neboť jejich jediným účelem je domáhat se toho, aby Soudní dvůr nově posoudil skutkový stav.

161. V této fázi není třeba analyzovat argumenty předložené ArcelorMittal a dalšími, neboť je zřejmé, že námitka Hubei může vést nanejvýš ke zjištění částečné nepřípustnosti přezkoumávaných důvodů jejich kasačního opravného prostředku. Dále vzhledem k tomu, že pravomoc Soudního dvora v rámci kasačního opravného prostředku je omezena na právní otázky, musejí být výtky ArcelorMittal a dalších přezkoumány pouze s touto výhradou.

162. Vzhledem k tomu, že námitky nepřípustnosti Hubei byly zamítnuty, je třeba přezkoumat nejprve, zda Tribunál porušil čl. 3 odst. 9 a čl. 6 odst. 1 základního nařízení, když zohlednil údaje po období šetření, aby přezkoumal legalitu zjištění orgánů, podle kterého existovala na konci období šetření hrozící újma, jak tvrdí navrhovatelky.

b) K zohlednění údajů po období šetření za účelem přezkumu legality existence hrozící újmy Tribunálem

163. Pro přezkum této výtky je třeba především připomenout zvláštnosti týkající se zjištění hrozící újmy provedeného orgány.

164. Jak již bylo uvedeno, v rámci hrozící újmy ke vzniku újmy již z podstaty (dosud) nedošlo.

27 — Viz zejména rozsudky Komise v. Girardot (C-348/06 P, EU:C:2008:107, bod 49) a Rada v. Bamba (C-417/11 P, EU:C:2012:718, bod 40).

165. Jak připouští Rada, dospět k závěru o existenci hrozící újmy vyžaduje tedy nejen stanovení skutkového stavu, ale i analýzu pravděpodobnosti, se kterou dojde k budoucím událostem (předvídatelným a bezprostředním podle čl. 3 odst. 9 základního nařízení), takže dojde k situaci, ve které bez přijetí antidumpingových opatření dojde ke vzniku škody. Jako příklad pro určení existence hrozící újmy musejí orgány přezkoumat, zda existuje významná míra zvýšení objemu dumpingového dovozu na trh Unie, „naznačující pravděpodobné podstatné zvýšení dovozu“ (čl. 3 odst. 9 druhý pododstavec písm. a) základního nařízení).

166. Je zřejmé, že taková prospektivní analýza zahrnuje kromě několika nejistot stran vzniku budoucích událostí též riziko, že budou hospodářské subjekty ze třetích zemí vystaveny přijetí svévolných opatření čistě ochranářské povahy [28].

167. S ohledem na prostor pro volné uvážení, který mají orgány, mohou podle mého názoru být sice nejistoty zpravidla tolerovány, avšak Soudní dvůr již rozhodl v oblasti kontroly spojování podniků, tedy oblasti, ve které je prospektivní analýza nezbytná, že takovou analýzu je nutné provést „velmi pozorně“ právě proto, že se jedná o předvídání událostí, které nastanou v budoucnu na základě větší či menší míry pravděpodobnosti, pokud nebude přijato rozhodnutí, které by spojení zakazovalo [29].

168. Domnívám se, že v projednávané věci je zohlednění údajů po období šetření orgány třeba chápat v tomto kontextu. Jednalo se totiž o posouzení, zda v okamžiku přijetí sporného nařízení byly potvrzeny předpoklady obsažené v prozatímním nařízení ohledně pravděpodobnosti vzniku událostí způsobujících přeměnu hrozící újmy v újmu, pokud by nebylo přijato žádné ochranné opatření.

169. Tento přezkum zahrnoval zohlednění údajů po období šetření proto, aby se orgány neopíraly jen o předpoklady založené na hospodářských údajích starších více než rok v okamžiku přijetí sporného nařízení [30].

170. To ostatně vyplývá v podstatě z bodu 57 odůvodnění sporného nařízení, podle kterého Rada uvedla, že v kontextu hrozící újmy je vyšetřovací orgán oprávněn „ověřit, zda události, k nimž došlo po konci období šetření, potvrzují zjištění týkající se hrozící újmy, jehož bylo dosaženo v prozatímní fázi“.

171. Tento přístup se mi zdá zcela legální a vhodný.

172. Z hlediska legality je skutečností, že čl. 6 odst. 1 základního nařízení, který se vztahuje k šetření dumpingu a újmy, stanoví, že „k informacím, které se týkají pozdějšího období, se zpravidla nepřihlíží“.

173. Jak uvádějí ArcelorMittal a další, cílem pravidla v čl. 6 odst. 1 základního nařízení, podle kterého se k údajům po období šetření zpravidla nepřihlíží, je zajistit, aby výsledky šetření byly reprezentativní a hodnověrné tím, že zajistí, aby důkazy, na kterých je založeno stanovení dumpingu a újmy, nebyly ovlivněny jednáním dotčených výrobců následujícím po zahájení antidumpingového řízení [31].

28 — Viz zejména v tomto ohledu Soprano R., „The Threat of Material Injury in Antidumping Investigations: a Threat to Free Trade“, *The Journal of World Investment & Trade*, č. 1, 2010, s. 9.

29 — Viz rozsudek Komise v. Tetra Laval (C-12/03 P, EU:C:2005:87, bod 42).

30 — Připomínám, že konec období šetření byl stanoven na 30. červen 2008, zatímco sporné nařízení bylo přijato dne 24. září 2009.

31 — Viz zejména v tomto smyslu rozsudky Nanjing Metalink v. Rada (T-138/02, EU:T:2006:343, bod 59) a Transnational Company „Kazchrome“ a ENRC Marketing v. Rada (T-192/08, EU:T:2011:619, bod 223).

174. Domnívám se však, že stejně jako Tribunál rozhodl v podstatě v několika věcech, když použil příslovce „zpravidla“, čl. 6 odst. 1 základního nařízení opravňuje orgány zohlednit údaje z období po období šetření, a dokonce přezkum takových údajů ukládá, pokud takové údaje mohou odhalit nové skutečnosti, v jejichž důsledku by zamýšlené uložení antidumpingového cla bylo zjevně nepřiměřené [32].

175. V projednávané věci pokud jednak přezkum hrozící újmy zahrnuje prospektivní analýzu a jednak existenci takové hrozby stejně jako existenci vzniklé újmy musí být možné prokázat v okamžiku přijetí (prozatímního nebo konečného) ochranného opatření [33], je podle mého názoru věcí orgánů ověřit, zda v okamžiku přijetí konečného antidumpingového cla jsou předpoklady vyplývající z analýzy provedené v prozatímním nařízení potvrzeny a mohou odůvodňovat zavedení tohoto konečného antidumpingového cla.

176. Z tohoto hlediska a v kontextu hrozící újmy jsou tedy podle mého názoru orgány nejen oprávněny, ale i silně motivovány k tomu, aby zohlednily údaje po období šetření.

177. Orgány musejí být v tomto rámci oprávněny přezkoumat, zda jsou takové údaje dostatečně reprezentativní a věrohodné, a pokud tomu tak není, vysvětlit důvody, které je vedou k pochybnostem o tom, a případně je zcela či částečně odmítnout.

178. V projednávané věci ze spisu nevyplývá, že by orgány vyjádřily pochybnosti stran reprezentativnosti a věrohodnosti údajů po období šetření, ze kterých vycházely.

179. Jakmile orgány legálně zohlednily údaje po období šetření, které považovaly za reprezentativní a věrohodné, což nebylo zpochybněno, Tribunál nemůže být kritizován za to, že přezkoumal, zda se orgány právem domnívaly, že uvedené údaje potvrzovaly předpoklady provedené v prozatímním nařízení ohledně existence hrozící újmy.

180. Na rozdíl od toho, co zřejmě navrhují navrhovatelky, se totiž nemůže použití údajů po období šetření orgány vymykat soudnímu přezkumu Tribunálu. Jak jsem zejména již zdůraznil v bodě 63 výše, musí tento přezkum zahrnovat přezkum výkladu údajů hospodářské povahy orgány, který zahrnuje úkol přezkoumat správnost důkazů, které uplatnily, jejich věrohodnost a jejich soudržnost, ale i zda tyto důkazy představují soubor relevantních údajů, který musí být zohledněn při posouzení komplexní situace, a zda mohou podporovat závěry, které jsou z nich vyvozeny.

181. Takový přezkum se mi jeví ještě nutnější v případě prospektivní analýzy vyžadované přezkumem existence hrozící újmy [34].

182. Domnívám se stejně jako Rada, že orgány se mohou mýlit ohledně budoucnosti, aniž se nutně dopustí nesprávných právních posouzení nebo zjevně nesprávného posouzení.

183. Přesto v okamžiku, kdy tyto orgány správně zohlední skutečnosti po období šetření, aby stanovily existenci hrozící újmy a uložily konečné antidumpingové clo, musí mít Tribunál možnost se ujistit, že takové skutečnosti mohou právně dostačujícím způsobem potvrzovat předpoklady, které vedly Komisi k přijetí prozatímních ochranných opatření.

32 — Viz zejména v tomto smyslu rozsudky Sinochem Heilongjiang v. Rada (T-161/94, EU:T:1996:101, bod 88), Nanjing Metalink v. Rada (T-138/02, EU:T:2006:343, bod 61) a HEG a Graphite India v. Rada (T-462/04, EU:T:2008:586, bod 67).

33 — Viz zejména v tomto smyslu rozsudky Epichirisseon Metalleftikon, Viomichanikon kai Naftiliakon a další v. Rada (C-121/86, EU:C:1989:596, body 34 a 35) a Industrie des poudres sphériques v. Rada (C-458/98 P, EU:C:2000:531, bod 90).

34 — Viz obdobně s prospektivní analýzou v oblasti kontroly spojování podniků, rozsudky Komise v. Tetra Laval (C-12/03 P, EU:C:2005:87, bod 39) a Éditions Odile Jacob v. Komise (T-471/11, EU:T:2014:739, bod 136).

184. Tedy ve chvíli, kdy Rada musí přijmout nařízení o zavedení konečného antidumpingového cla, se nedomnívám, že navzdory skutečnosti, že po období šetření nebude potvrzena prospektivní analýza provedená Komisí v rámci prozatímního nařízení, bude Rada přesto oprávněna využít svého prostoru pro volné uvážení, aby zjistila existenci hrozící újmy a přijala konečné antidumpingové clo, jak tvrdí.

185. Toto přesvědčení spočívá na řadě úvah.

186. Zaprvé, jak jsem již uvedl v bodě 173 výše, existenci hrozící újmy stejně jako existenci vzniklé újmy musí být možné stanovit v okamžiku přijetí ochranného opatření, ať již prozatímního nebo konečného. Jestliže důkazy neumožňují potvrdit původní předpoklady Komise, vznik podstatné újmy se zřejmě vzdálil, a nezdá se mi tedy odůvodněné uložit konečná antidumpingová cla.

187. Zadruhé je třeba připomenout, že čl. 3 odst. 9 základního nařízení ukládá, aby podstatná hrozící újma vycházela ze skutečností, a nikoli pouze z tvrzení, domněnek nebo vzdálené možnosti a změna okolností, která vytvoří situaci, kdy dumping způsobí újmu, musí být zřetelně předvídatelná a bezprostřední.

188. Nakonec zatřetí připustit tezi Rady by *in fine* znamenalo přiznat orgánům právo přijmout svévolná čistě ochranářská ochranná opatření. Základní nařízení však samotný dumping nezakazuje, ale zakazuje pouze dumping, který způsobuje podstatnou újmu výrobnímu odvětví Unie nebo vznikem újmy hrozí. Proto se domnívám, že pokud důkazy neumožňují dospět s dostatečně vysokým stupněm pravděpodobnosti k závěru, že existuje podstatná hrozící újma, musí orgány, i ve fázi přijímání konečného antidumpingového nařízení, z toho jednoduše vyvodit důsledky a zdržet se přijetí původně zamýšlených konečných ochranných opatření.

189. Za těchto podmínek se domnívám, že Tribunál neporušil ani čl. 3 odst. 9, ani čl. 6 odst. 1 základního nařízení, když zohlednil údaje po období šetření, aby přezkoumal legalitu zjištění orgánů ohledně existence hrozící újmy, kterou tyto orgány samy zohlednily ve sporném nařízení.

190. Nyní je třeba přezkoumat, zda se Tribunál dopustil nesprávných právních posouzení, když přezkoumal posouzení orgánů týkající se přezkumu čtyř faktorů stanovených v čl. 3 odst. 9 základního nařízení, jak tvrdí ArcelorMittal a další.

c) K nesprávným právním posouzením, kterých se měl dopustit Tribunál při přezkumu posouzení orgánů týkajícího se přezkumu čtyř faktorů stanovených v čl. 3 odst. 9 základního nařízení.

191. Článek 3 odst. 9 druhý pododstavec základního nařízení stanoví indikativně čtyři faktory, které orgány musí přezkoumat za účelem zjištění existence podstatné hrozící újmy.

192. Jak shrnul Tribunál v bodě 70 napadeného rozsudku, tyto faktory se týkají vývoje dumpingových dovozů [čl. 3 odst. 9 druhý pododstavec písm. a)], dostupnosti volné kapacity vývozců [písm. b)], cen dovozů [písm. c)] a stavu zásob dotčeného výrobku [písm. d)].

193. Článek 3 odst. 9 třetí pododstavec základního nařízení stanoví, že žádný z těchto faktorů není sám o sobě nezbytně rozhodující, ale souhrn posuzovaných faktorů musí vést k závěru, že bezprostředně hrozí další dumpingové vývozy, a že nebudou-li přijata ochranná opatření, vznikne podstatná újma.

194. V projednávané věci, jak uvedl Tribunál v bodě 70 napadeného rozsudku, přezkoumaly orgány první tři faktory, jelikož se Rada v podstatě domnívala, že při analýze hrozící újmy nebyl rozhodující stav zásob.

i) K nesprávným právním posouzením týkajícím se přezkumu prvního faktoru [čl. 3 odst. 9 druhý pododstavec písm. a) základního nařízení]

– Úvahy Tribunálu

195. Pokud jde o *první* faktor zohledněný orgány a přezkoumaný Tribunálem, Tribunál nejprve v bodě 72 napadeného rozsudku připomněl předpoklady Komise potvrzené ve sporném nařízení, podle kterých „podíl dumpingového dovozu z Číny na trhu poroste a tlak tohoto dumpingového dovozu na trh [Unie] výrazně vzroste“.

196. Tribunál nicméně uvedl, že podle údajů převzatých ve sporném nařízení objem dovozů pocházejících z Číny v průběhu období po období šetření podstatným způsobem poklesl v absolutním objemu (pokles o 24,6 %), kdežto v relativním objemu bylo zvýšení podílu na trhu odpovídající uvedeným dovozům slabé, tedy 0,7 procentního bodu za toto období (bod 73 napadeného rozsudku).

197. Na závěr svých úvah Tribunál rozhodl, že existoval významný rozdíl mezi předpoklady Komise ve fázi prozatímního nařízení a hospodářskými údaji z období po období šetření, které byly Radou vzaty v úvahu v rámci sporného nařízení. Po připomenutí, že podle čl. 3 odst. 9 základního nařízení první faktor vyžaduje významnou míru zvýšení objemu dumpingových dovozů naznačující pravděpodobnost podstatného nárůstu dovozů, Tribunál konstatoval, že samotná tvrzení Rady ve sporném nařízení, podle kterých dovozy pocházející z Číny vykazují „mírný nárůst“ v období po období šetření, nepodporovaly konstatování, podle kterého v projednávané věci existovala pravděpodobnost „významného“ zvýšení dumpingových dovozů. Tribunál rovněž dal do souvislosti zvýšení podílu na trhu o 0,7 procentního bodu, odpovídající dovozům pocházejícím z Číny, se snížením podílu na trhu o 0,1 procentního bodu, které odpovídá výrobkům výrobního odvětví Unie v průběhu období po období šetření (bod 78 napadeného rozsudku).

198. Tribunál tak dospěl k závěru, že první faktor vykazoval nesoudržnosti mezi předpoklady Komise potvrzenými Radou ve sporném nařízení a relevantními údaji z období po období šetření (bod 91 napadeného rozsudku).

– Shrnutí argumentů ArcelorMittal a dalších

199. ArcelorMittal a další v podstatě tvrdí, že Tribunál nesprávně rozhodl, že Rada porušila čl. 3 odst. 9 základního nařízení, když se omezil na určení nesoudržností, a nikoliv na určení zjevně nesprávného posouzení stran objemu dovozů z Číny. Tvrdí rovněž, že Tribunál nepřezkoumal část posouzení obsažených v bodě 68 odůvodnění sporného nařízení a že mu nepříslušelo určit, zda byl stupeň zvýšení podílu na trhu dumpingových dovozů „dostatečný“.

– Posouzení

200. Argumentaci ArcelorMittal a dalších je podle mého názoru třeba odmítnout.

201. Nejprve, jak uvádí výslovně bod 92 napadeného rozsudku, Tribunál konstatoval, že vzhledem ke „všem poznatkům“ vztahujícím se k přezkumu tří faktorů umožňujících určit existenci hrozící újmy Rada porušila čl. 3 odst. 9 základního nařízení.

202. ArcelorMittal a další tedy chybně vykládají napadený rozsudek, když tvrdí, že Tribunál vycházel výlučně z nesoudržností spojených s prvním faktorem týkajícím se objemu dovozů proto, aby konstatoval, že Rada porušila čl. 3 odst. 9 základního nařízení.

203. Dále, jak jsem již uvedl, soudní přezkum, který je Tribunál oprávněn provést, zahrnuje přezkum výkladu hospodářských údajů přijatého orgány, který zahrnuje přezkoumání soudržnosti důkazů a toho, zda tyto důkazy mohou podporovat závěry, které jsou z nich vyvozeny.

204. Přezkum, který má provést Tribunál, se tedy zjevně netýká výlučně zjevně nesprávného posouzení, kterým je postiženo sporné nařízení, ale zejména právní kvalifikace skutkového stavu. Navíc Tribunál není nijak povinen určit konkrétní druh pochybení, jako je zjevně nesprávné posouzení vztahující se ke každému z faktorů vzatých jednotlivě, proto, aby konstatoval případně porušení čl. 3 odst. 9 základního nařízení. Naopak takové pochybení může vyplynout z celkového přezkumu všech faktorů vzatých v úvahu.

205. Kromě toho se Tribunál nedopustil žádného nesprávného právního posouzení, když připomněl znění čl. 3 odst. 9 základního nařízení vztahující se k prvnímu faktoru, podle kterého v podstatě musí být pravděpodobnost zvýšení dumpingových dovozů významná, a když přezkoumal, zda důkazy, včetně údajů po období šetření, použité Radou podporovaly závěr, ke kterému tento orgán došel ve sporném nařízení.

206. Pokud jde o argument týkající se nedostatku odůvodnění vztahujícího se k některým částem bodu 68 odůvodnění sporného nařízení, je závěrem třeba uvést, že v tomto bodě odůvodnění Rada uvedla, že „úroveň čínského dovozu může být považována za hrozící újmu, a to i kdyby se objem začal snižovat poměrně výrazněji než spotřeba, neboť již samotná přítomnost velkého objemu čínského zboží s nízkými cenami v kontextu klesající spotřeby vyvolá výrazný tlak na snížení obecné úrovně cen na trhu“. Rada dodala, že „[v] každém případě nemůže být žádný z faktorů uvedených v čl. 3 odst. 9 základního nařízení sám o sobě rozhodující pro zjištění existence hrozící újmy. Spíše musí být všechny faktory posuzovány jako celek“.

207. Je skutečností, jak uvádějí ArcelorMittal a další, že napadený rozsudek neobsahuje žádné posouzení vztahující se k těmto částem dotčeného bodu odůvodnění sporného nařízení, zatímco Tribunál opřel své uvažování o jiné části tohoto bodu odůvodnění, mezi kterými zejména o ty části, které se týkaly údajů po období šetření.

208. Nedomnívám se však, že by částečné opomenutí Tribunálu mohlo vést ke zrušení napadeného rozsudku.

209. Pokud jde o poslední část bodu 68 odůvodnění sporného nařízení vztahující se k výkladu čl. 3 odst. 9 základního nařízení, Tribunál neměl podle mého názoru žádnou zvláštní povinnost vyjádřit se k tomuto bodu, neboť pouze z nesoudržností spojených s posouzením prvního faktoru orgány nijak nevyvodil porušení tohoto článku Radou.

210. Pokud jde o část bezprostředně předcházející bodu 68 odůvodnění sporného nařízení, z pouhého přečtení této části vyplývá, že tato část představovala pouze teoretickou hypotézu, jak znázorňuje použití podmiňovacího způsobu slovesa „moci“, již použitou ve fázi prozatímního nařízení a předloženou jako případný znak hrozící újmy pro budoucnost.

211. Je sice skutečností, že Tribunál je povinen odůvodnit svá rozhodnutí, tato povinnost však nemůže být vykládána tak, že je povinen podrobně odpovědět na každý argument uplatněný účastníkem řízení, zejména pokud není dostatečně jasný a přesný a není založen na podrobných důkazech [35]. Jelikož hrozící újma musí spočívat na skutečnostech a předvídatelné a bezprostřední změně okolností a ArcelorMittal a další nijak netvrdí, že byly předloženy podrobné důkazy o této hypotéze, zejména

35 — Viz zejména rozsudky Technische Glaswerke Ilmenau v. Komise (C-404/04 P, EU:C:2007:6, bod 90) a Lafarge v. Komise (C-413/08 P, EU:C:2010:346, bod 41).

v kontextu zohlednění údajů po období šetření orgány před Tribunálem, nejeví se mi, že by Tribunál měl povinnost specificky zohlednit uvedenou hypotézu, když přezkoumal dostatečně přesvědčivý charakter analýzy hospodářských údajů vztahujících se k prvnímu faktoru stanovenému čl. 3 odst. 9 druhým pododstavcem písm. a) základního nařízení, provedené orgány.

212. Navrhuji tedy odmítnout výtku ArcelorMittal a dalších vztahující se k uvedenému faktoru.

ii) K nesprávným právním posouzením týkajícím se druhého faktoru stanoveného v čl. 3 odst. 9 druhém pododstavci písm. b) základního nařízení

213. Druhý faktor stanovený v čl. 3 odst. 9 druhém pododstavci písm. b) základního nařízení se týká „dostatečně volné dostupné kapacity vývozce nebo bezprostředně očekávaného podstatného zvýšení jeho kapacity, naznačující pravděpodobné podstatné zvýšení dumpingového dovozu, přičemž je nutno vzít v úvahu, do jaké míry mohou dodatečný vývoz vstřebat ostatní vývozní trhy“.

– Úvahy Tribunálu

214. V bodě 79 napadeného rozsudku Tribunál nejprve uvedl, že orgány zanalyzovaly dostupnost výrobních kapacit čínských vývozců ve vlastním slova smyslu a nebezpečí přesměrování čínských vývozů na trh Unie.

215. Tribunál poté připomněl v bodě 81 napadeného rozsudku, že pokud orgány vyhodnocují nebezpečí přesměrování vývozů do Unie, musí vzít v úvahu nejen existenci ostatních vývozních trhů, ale rovněž případný vývoj vnitrostátní spotřeby ve vývozní zemi vývoz.

216. Poté, co Tribunál uvedl, že Komise uvedla v prozatímním nařízení, potvrzeném Radou ve sporném nařízení bez dalších skutečností, že bylo možné očekávat, že podstatná část nově vytvořené volné kapacity v Číně bude nasměrována na evropský trh (bod 82 napadeného rozsudku), poznamenal, že orgány „ve své analýze nezohlednily ‚existenci ostatních vývozních trhů schopných vstřebat dodatečné vývozy', jak vyžaduje čl. 3 odst. 9 základního nařízení“. Jestliže Tribunál upřesnil, že Komise uvedla USA, Alžírsko a Jižní Koreu proto, aby ilustrovala, jakým podílem byly tyto státy zastoupeny v celkových čínských vývozech, a uvedla, že bylo možné očekávat podstatné zmenšení některých těchto trhů, a zejména trhu USA, uvedl nicméně, že „[n]ebyly předloženy žádné konkrétní údaje týkající se vývoje uvedených trhů a jejich případné schopnosti vstřebat dodatečný vývoz“. Dodal, že „jak ovšem tvrdí orgány, výrobní kapacity v Číně, jakož i objemy vývozu vzrostly (bod 118 odůvodnění prozatímního nařízení) a zároveň se podíl tří výše uvedených zemí na celkovém čínském vývozu zvýšil, což vyplývá z bodu 119 odůvodnění prozatímního nařízení, to znamená, že se objem vývozu do těchto tří zemí rovněž zvýšil“. Tribunál se rovněž domníval, že závěr Komise týkající se nasměrování vývozů na evropský trh musí být chápán ve spojení se skutečností, že orgány předpokládaly podstatné snížení poptávky na trhu Unie, což byl prvek, který v analýze orgánů chyběl (bod 83 napadeného rozsudku).

217. Nakonec v bodech 84 a 85 napadeného rozsudku Tribunál zdůraznil, že se orgány nikdy nedovolávaly ani čínského trhu a případného vlivu tohoto trhu na možnost vstřebat dodatečné výrobní kapacity ani současného zmizení ruských a ukrajinských soutěžitelů, z pohledu cen nejbližších, kteří byli od roku 2006 zatíženi antidumpingovým clem, jež mohlo alespoň částečně vysvětlovat zvýšení procenta čínských vývozů do Unie během posuzovaného období.

218. Tribunál tedy dospěl k závěru, že analýza orgánů týkající se druhého faktoru byla „neúplná, pokud jde o relevantní skutečnosti, které mají být vzaty v úvahu“ (bod 91 napadeného rozsudku).

– Shrnutí argumentů ArcelorMittal a dalších

219. Arcelor Mittal a další v podstatě uvádí, že Tribunál nevyvrátil zjištění obsažená v bodě 117 prozatímního nařízení, podle kterých v Číně existovala dostupná významná kapacita, což bylo dostatečné ke konstatování o splnění druhého faktoru stanoveného v čl. 3 odst. 9 druhém pododstavci písm. b) základního nařízení. Taktéž nesprávně rozhodl v bodě 84 napadeného rozsudku, že analýza orgánů byla neúplná, neboť orgány nepřezkoumaly kapacitu čínského tuzemského trhu vstřebat další výrobní kapacitu. Taková analýza byla však provedena v bodech 69 a 70 odůvodnění sporného nařízení. Nakonec si vyžádal od orgánů, aby poskytly „přesné údaje“ stran kapacity ostatních vývozních trhů vstřebat další vývozy, což není vyžadováno čl. 3 odst. 9 základního nařízení stejně jako důvody, které vedou ke zvýšení dumpingových vývozů do Unie.

– Posouzení

220. Druhý faktor stanovený v čl. 3 odst. 9 základního nařízení podle mého názoru vyžaduje dvoufázový přezkum. Pokud jde o první fázi, orgány musí přezkoumat, zda existuje „dostatečná volně dostupná kapacita vývozce nebo bezprostředně očekávané podstatné zvýšení jeho kapacity, naznačující pravděpodobné podstatné zvýšení dumpingového dovozu“. V rámci této první fáze musí orgány přezkoumat, zda stávající výrobní kapacita, která je „volně dostupná“, nebo bezprostředně očekávané podstatné zvýšení této kapacity ve vývozní zemi, jsou způsobeny poptávkou v této zemi. V druhé fázi, je-li podstatné zvýšení vývozů pravděpodobné, musí orgány „vzít v úvahu, do jaké míry mohou dodatečný vývoz vstřebat [tyto] další vývozy“.

221. Tudíž na rozdíl od toho, co tvrdí ArcelorMittal a další, pouhá skutečnost, že je podstatná vývozní kapacita volně dostupná ve vývozní zemi, nestačí sama o sobě ke zjištění, zda tento faktor byl splněn; je dále třeba, aby tato kapacita „označila pravděpodobnost podstatného zvýšení dumpingových vývozů“ na trh Unie. Tudíž okolnost, že Tribunál nevyvrátil zjištění obsažené v bodě 117 odůvodnění sporného nařízení, je irelevantní.

222. Naopak ArcelorMittal a další podle mého názoru mají pravdu, když tvrdí, kritizujíce bod 85 napadeného rozsudku, že důvody pro zvýšení vývozů jsou irelevantní pro přezkum splnění faktoru stanoveného v čl. 3 odst. 9 druhém pododstavci písm. b) základního nařízení.

223. Nicméně nesprávné právní posouzení, kterého se dopustil Tribunál v tomto ohledu, nemá vliv na platnost ostatních posouzení, které jej vedly k závěru, že orgány nezohlednily všechny relevantní důkazy spojené s přezkumem druhého faktoru, který umožňuje zjistit existenci hrozící újmy.

224. Jeho posouzení tohoto faktoru spočívá totiž především na nedostatečně přesné analýze orgánů ohledně přezkumu schopnosti jiných trhů než trhu Unie vstřebat další vývozy z Číny, jakož i dopadu čínské tuzemské poptávky.

225. Pokud jde přitom o první aspekt, domnívám se, že Tribunál právem rozhodl, že orgány byly v projednávané věci povinny poskytnout přesné údaje o vývoji trhů v USA, Alžírsku a v Jižní Koreji, jakož i o jejich případné kapacitě vstřebat další vývozy.

226. Zaprvé ze samotného znění bodu 83 napadeného rozsudku vyplývá, že na rozdíl od toho, co tvrdí ArcelorMittal a další, Tribunál nevyžadoval, aby orgány přezkoumaly všechny možné nebo představitelné vývozní trhy. Pouze jim vytkl, že nijak nepředložily přesné údaje ohledně těchto třech trhů, které byly přesto obecně uvedeny v prozatímním nařízení a ve sporném nařízení. Zadruhé uvádějí-li orgány několik vývozních trhů, mají povinnost v rámci prospektivní analýzy hrozící újmy poskytnout dostatečně přesné údaje stran vývoje těchto trhů a jejich schopnosti vstřebat další dumpingové vývozy zboží. Od chvíle, kdy identifikují uvedené trhy, jejich analýza „bere v úvahu“ tyto vývozní trhy ve smyslu čl. 3 odst. 9 druhého pododstavce písm. b) základního nařízení jako případná

odbytiště dodatečných vývozů dotčeného výrobku alternativní k trhu Unie pouze za této podmínky. Tyto údaje se mohou týkat mimo jiné vývozních strategií dotčených výrobců, vývoje poptávky na těchto ostatních vývozních trzích nebo dále existence obchodních ochranných opatření na těchto ostatních trzích.

227. Jak Tribunál v podstatě rozhodl v bodě 83 napadeného rozsudku, což nebylo zpochybněno, z prozatímního a sporného nařízení vyplývalo, že podíl tří výše uvedených trhů na celkových čínských vývozech se během posuzovaného období zvýšil, a proto bylo logické z toho vyvodit, že se zvýšil samotný objem čínských vývozů na tyto trhy. V tomto kontextu musely mít orgány možnost být schopny poskytnout dostatečně přesné údaje, a to učinily, aby v kontextu své prospektivní analýzy přijaly závěr, že volné kapacity nebo nové výrobní kapacity v Číně budou směřovat více na evropský trh, což způsobuje hrozící újmu výrobnímu odvětví Unie.

228. Pokud jde o dopad čínské tuzemské poptávky, ArcelorMittal a další se podle mého názoru omezují na kritiku posouzení důkazů Tribunálem, aniž uvádějí, a tím spíše prokazují zkreslení uvedených důkazů. Tato kritika je tedy nepřípustná.

229. V každém případě kromě obecných úvah týkajících se čínské tuzemské poptávky obsažených v bodě 70 odůvodnění konečného nařízení proto, aby se orgány vyjádřily k připomínkám některých čínských výrobců během šetření, se zdá, že orgány uvažovaly tím způsobem, že čínská poptávka neexistovala, neboť body 117 až 119 odůvodnění prozatímního nařízení potvrzeného sporným nařízením se totiž této otázce nijak nevěnují. Přitom ani Rada, ani ArcelorMittal a další nezpochybňují, jak konstatoval v podstatě Tribunál v bodě 81 napadeného rozsudku, že (objektivní) přezkum faktoru uvedeného v čl. 3 odst. 9 druhém pododstavci písm. b) základního nařízení vyžaduje analýzu vývoje tuzemské spotřeby ve vývozní zemi. Tribunál tedy podle mého názoru správně v bodě 84 napadeného rozsudku vytkl orgánům, že neuvedly případný dopad čínského tuzemského trhu na možnost vstřebání dodatečných výrobních kapacit.

230. Navrhuji tedy údajná nesprávná právní posouzení týkající se druhého faktoru stanoveného v čl. 3 odst. 9 druhém pododstavci písm. b) základního nařízení předložená ArcelorMittal a dalšími odmítnout.

iii) K nesprávným právním posouzením týkajícím se třetího faktoru stanoveného čl. 3 odst. 9 druhým pododstavcem písm. c) základního nařízení

– Úvahy Tribunálu

231. Tribunál přezkoumal splnění faktoru stanoveného v čl. 3 odst. 9 druhém pododstavci písm. c) základního nařízení v bodech 86 až 90 napadeného rozsudku.

232. Tribunál nejprve v bodě 86 napadeného rozsudku připomněl, že Komise v prozatímním nařízení uvedla, že nebyl žádný důvod předpokládat, že v hospodářském prostředí vyznačujícím se podstatným smršťováním poptávky mohla nastat tendence ke zvýšení nízkých cen, ale naopak se očekávalo, že nízké ceny budou zachovány a existence tak nízkých cen na trhu bude nepochybně využita jako prostředek ke stlačení cen nabízených výrobci v Unii, což bude mít depresivní účinek z pohledu jak objemů, tak cen.

233. Tribunál dále v bodě 87 napadeného rozsudku uvedl, že údaje z období po období šetření ukazovaly, že na rozdíl od toho, co tvrdila Komise, ceny dovozu z Číny výrazně vzrostly v kontextu stlačování trhu Unie, přičemž dostupné údaje vykazovaly zvýšení cen těchto vývozů o více než 35 % v průběhu období po období šetření, zatímco současně se ceny výrobního odvětví Unie zvýšily o 18,7 %.

234. V bodě 88 napadeného rozsudku Tribunál uvedl, že Rada neuvedla žádnou skutečnost, která by vysvětlovala rozpor, který existuje mezi skutečnostmi uvedenými v prozatímním nařízení a údaji z období po období šetření. I když je pravda, že Rada přičetla tento nárůst nárůstu cen surovin, ke kterému došlo naposledy v říjnu 2008, Tribunál v této souvislosti uvedl, že Rada neuvedla žádné bližší údaje ani dodatečné vysvětlení, zejména stran vývoje cen surovin a cen energií za období po období šetření.

235. V každém případě v bodě 90 napadeného rozsudku Tribunál uvedl, že i za předpokladu, že takový by byl důvod pro zvýšení cen, nemohla by tato okolnost podpořit závěry Komise týkající se negativního účinku velmi nízkých cen dovozů pocházejících z Číny na ceny a objem výrobního odvětví Unie. V tomto ohledu Tribunál rozhodl, že vzhledem k údajům následujícím po období šetření ze skutkových okolností projednávané věci nevyplývalo, že kritérium stanovené čl. 3 odst. 9 druhým pododstavcem písm. c) základního nařízení mohlo být považováno za splněné. Uvedl rovněž, že podíl výrobního odvětví Unie na trhu v období po období šetření se snížil pouze o 0,1 procentního bodu.

236. Tribunál rovněž odmítl argument Rady, podle kterého existovala „podobnost“ pohybu cen, a přitom rovněž uvedl, že rozdíl mezi prodejními cenami výrobního odvětví Unie a dovozů pocházejících z Číny významně poklesl v období po období šetření (bod 89 napadeného rozsudku).

237. Tribunál z toho vyvodil, že přezkum třetího faktoru vykazoval nesoudržnosti mezi předpoklady Komise potvrzenými Radou ve sporném nařízení a relevantními údaji z období po období šetření (bod 91 napadeného rozsudku).

– Shrnutí argumentů ArcelorMittal a dalších

238. ArcelorMittal a další v podstatě vytýkají Tribunálu, že v bodech 87 až 90 napadeného rozsudku nahradil svým vlastním posouzením skutkového stavu posouzení orgánů, aniž zohlednil okolnost, že i když výrobci Unie zvýšili své ceny a zachovali si podíl na trhu po období šetření, ziskovost výrobního odvětví Unie značně klesla během téhož období, což ukazovalo, že ceny skutečně klesly. Přestože ArcelorMittal a další připouštějí, že údaje po období šetření prokazují, že ceny dovozů a výrobců Unie se zvýšily po období šetření, vytýkají Tribunálu, že nevzal v úvahu skutečnost, že toto zvýšení bylo způsobeno zvýšením cen surovin a v každém případě takové zvýšení nevyloučilo cenové podbízení dovozů, které zůstávalo podstatné, jak bylo konstatováno orgány.

– Posouzení

239. Nedomnívám se, že by bylo možné vyhovět argumentaci ArcelorMittal a dalších.

240. Je třeba připomenout, že v kontextu hrozící újmy dumpingové dovozy i přes jejich úroveň cen (dosud) nezpůsobily újmu výrobnímu odvětví Unie.

241. Článek 3 odst. 9 druhý pododstavec písm. c) základního nařízení vyžaduje od orgánů, aby přezkoumaly „dovoz uskutečňovaný za ceny, které budou mít za následek významné snížení cen nebo zamezení vzestupu cen, ke kterému by jinak došlo, a které zřejmě zvýší poptávku po dalším dovozu“.

242. Nové dovozy uvedené v tomto článku tedy musí být stanoveny na takové cenové úrovni, že by ceny výrobního odvětví Unie mohly být významně sníženy nebo by nemohly podstatně vzrůst s ohledem na předpokládanou poptávku po nových dovozech.

243. V tomto kontextu uvádím, že ArcelorMittal a další sice připouštějí, že jak ceny dovozů z Číny, tak ceny výrobního odvětví Unie se po období šetření zvýšily, ale domnívají se, že ceny výrobního odvětví Unie se snížily, neboť se významně snížila ziskovost tohoto výrobního odvětví.

244. Taková argumentace znamená vyzvat Soudní dvůr k novému posouzení skutkového stavu, k čemuž není v rámci kasačního opravného prostředku příslušný.

245. Kromě toho okolnost zdůrazněná ArcelorMittal a dalšími, že i přes zvýšení cen během období po období šetření přetrvávalo cenové podbízení dovozů z Číny, je vlastní skutečnosti, že se tyto dovozy provádějí za ceny nižší, než jsou ceny nabízené výrobním odvětvím Unie. Tato okolnost, která je relevantnější tehdy, když se rozdíl cen snížil a jedná se o přezkoumání hrozící újmy, neumožňuje sama o sobě určit, zda v rámci prospektivní analýzy, která musí být provedena z hlediska třetího faktoru stanoveného čl. 3 odst. 9 druhým pododstavcem základního nařízení, je pravděpodobné, že nové dovozy budou směřovány na trh Unie na takové cenové úrovni, že podstatně sníží ceny výrobního odvětví Unie nebo zabrání tomuto výrobnímu odvětví, aby podstatně zvýšilo své ceny.

246. Navíc ze samotného znění bodů 88 a 90 napadeného rozsudku je zřejmé, že Tribunál „neignoroval“ vysvětlení Rady, podle kterého bylo zvýšení cen dovozů z Číny způsobeno zvýšením cen surovin. I kdyby tomu tak bylo, Tribunál v bodě 90 napadeného rozsudku odmítl možnost, že by tato okolnost, v projednávané věci (tedy vzhledem ke zjištěnému zvýšení cen dovozů z Číny a cen výrobního odvětví Unie) mohla podporovat závěr Komise, podle kterého existoval negativní účinek „velmi nízkých“ cen dovozů z Číny na ceny výrobního odvětví Unie.

247. Bez ohledu na to, co k tomu uvádí ArcelorMittal a další, Tribunál podle mého názoru nenahradil posouzení orgánů svým vlastním posouzením. V souladu s judikaturou připomenutou v bodech 63 a 67 výše přezkoumal, zda hospodářské údaje po období šetření použité orgány podporovaly hypotézy, které Komise zamýšlela v prozatímním nařízení a které i přes dotčené údaje byly potvrzeny Radou ve sporném nařízení.

248. Takový soudní přezkum je odůvodněn o to více prospektivním přezkumem, který musí orgány provést v rámci zjištění existence hrozící újmy ve smyslu čl. 3 odst. 9 základního nařízení.

249. Navrhuji tudíž odmítnout výtky ArcelorMittal a dalších vycházející z nesprávných právních posouzení, kterých se měl dopustit Tribunál stran přezkumu třetího faktoru stanoveného v čl. 3 odst. 9 druhém pododstavci základního nařízení.

250. Ze všech těchto důvodů navrhuji rovněž zamítnout třetí důvod kasačního opravného prostředku Rady, jakož i druhý důvod a druhou část třetího důvodu kasačního opravného prostředku ArcelorMittal a dalších, vycházející z chybného výkladu čl. 3 odst. 9 a čl. 6 odst. 1 základního nařízení a z pochybení ohledně přezkumu faktorů týkajících se hrozící újmy.

D – *K čtvrtému důvodu kasačního opravného prostředku Rady, vycházejícímu z nesprávného právního posouzení Tribunálu tím, že nahradil posouzení hospodářských faktorů orgánů svým vlastním posouzením*

1. Shrnutí argumentů účastnic řízení

251. Rada, podporovaná Italskou republikou, tvrdí, že přezkum stavu výrobního odvětví Unie a následná analýza týkající se existence hrozící újmy jsou komplexní a hospodářské povahy. Tudíž v souladu s ustálenou judikaturou nemůže Tribunál v rámci soudního přezkumu nahradit vlastním posouzením komplexních hospodářských faktorů posouzení orgánů Unie. Toho se přesto Tribunál v napadeném rozsudku dopustil tím, že vyložil selektivně důkazy a přiznal různou váhu některým skutečnostem a nevzal v potaz další zjištění provedená ve sporném nařízení. Podle Rady a Italské republiky tedy Tribunál překročil své pravomoci.

252. Hubei připomíná zejména to, že se orgány nevymykají soudnímu přezkumu, i když je jim svěřena široká posuzovací pravomoc, aby provedly komplexní skutková a hospodářská posouzení.

2. Analýza

253. Jak jsem již několikrát upřesnil v tomto stanovisku, přezkum, který Tribunál provádí ve vztahu ke zkoumání hospodářských údajů orgány v rámci antidumpingových opatření, zahrnuje přezkum výkladu údajů hospodářské povahy orgány, který zahrnuje úkol přezkoumat správnost důkazů, které uplatnily, jejich věrohodnost a soudržnost, ale rovněž zda tyto důkazy tvoří soubor relevantních údajů, který je třeba zohlednit při posouzení komplexní situace a zda mohou podpořit závěry, které jsou z nich vyvozeny.

254. Osud projednávaného důvodu kasačního opravného prostředku Rady formulovaného velmi obecně závisí podle mého názoru bytostně na osudu předchozích důvodů. V konečném výsledku se protíná s podrobnějšími tvrzeními účastnic řízení o kasačním opravném prostředku proti posouzením Tribunálu, která se vztahují k přezkumu zranitelného stavu výrobního odvětví Unie a k přezkumu faktorů, které umožňují zjistit hrozící újmu ve smyslu čl. 3 odst. 9 základního nařízení.

255. V rozsahu, v němž se domnívám, že těmto důvodům nelze vyhovět, navrhuji, aby byl čtvrtý důvod kasačního opravného prostředku Rady rovněž zamítnut.

256. Vzhledem k tomu, že nelze žádnému z důvodů kasačních opravných prostředků podle mého názoru vyhovět, navrhuji je zamítnout v plném rozsahu.

VII – **K nákladům řízení**

257. Podle čl. 184 odst. 2 jednacího řádu Soudního dvora rozhodne Soudní dvůr o nákladech řízení, není-li kasační opravný prostředek opodstatněný.

258. Podle čl. 138 odst. 1 téhož řádu, jenž se na řízení o kasačním opravném prostředku použije na základě jeho čl. 184 odst. 1, se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval.

259. Podle čl. 140 odst. 1 jednacího řádu Soudního dvora členské státy a orgány, které vstoupily do řízení jako vedlejší účastníci, nesou vlastní náklady.

260. Vzhledem k tomu, že Hubei požadovala, aby byla Radě a ArcelorMittal a dalším uložena náhrada nákladů řízení, a že Soudní dvůr bude muset podle mého názoru určit, že navrhovatelky neměly ve svých důvodech kasačních opravných prostředků úspěch, navrhuji, aby jim byla uložena náhrada nákladů řízení vynaložených Hubei, kromě úhrady jejich vlastních nákladů.

261. Komise a Italská republika, které vstoupily do řízení jako vedlejší účastnice, musí nést vlastní náklady řízení.

VIII – **Závěry**

262. S přihlédnutím k předcházejícím úvahám navrhuji, aby Soudní dvůr rozhodl takto:

— kasační opravné prostředky se zamítají;

— Radě Evropské unie a ArcelorMittal Tubolar Products Ostrava a dalším se ukládá náhrada nákladů řízení;

— Evropská komise a Italská republika ponesou vlastní náklady řízení.